Ludas Matyi

XX. évfolyam 14. szám

Ára: 1 forint

1964. április 2

Pusztai Pál rajza

— *Kérem, itt valami tévedés lehet. Mi autót akartunk...*

Női dolgok

– Nem túl fiatalos ez?...

Élelmes gyerek

– Pótmamát kérek délutánra, az intőkönyvemet kell aláírni...

A VILÁGUTAZÓ

Egy esztendei távollét után tért haza Béla világkörüli útjáról. Az utazást az IBUSZ és a különféle tengeren túli rokonok közös erővel tették lehetővé. Béla csodálatos szívóssággal és akaraterővel valósította meg régi vágyát, amin nem is csodálkoztam, mert mindig tudtam róla, hogy igen jó a viszonya saját magához, és nem szívesen rövidíti meg rajongott személyét.

– Tudod – magyarázta egyszer –, én nem értek a nemzetközi politikához, nem tudom, milyen kilátásai vannak a békének. Mindenesetre még szeretném látni a világot, mielőtt elpusztul.

Persze, irigyeltük is egy kicsit, elvégre nem kis dolog Párizstól Tokióig szemügyre venni a földkerekséget...

– Beszélj, mi volt! – kérleltük, amikor hazaérkezése után először jöttünk össze egy kis mesélgetésre, hivatalos mai szóval élve: élménybeszámolóra. Elmondta, hogy Párizsba repülőgépen utazott. Amikor megkérdeztük tőle, milyen élményei voltak a repülőút alatt, így felelt:

– Zúgott a fülem, de csak az első félórában. Viszont eléggé szédültem, ezért a cipőm orrát nézegettem, ezt tanácsolták idehaza.

– És Párizs?

– Nagyon párás a levegője, erősen megnáthásodtam. A Louvre-ban pedig megrándítottam a bokámat egy lépcsőfokon, napokig sántikáltam. Sajnos, a náthám később sem javult, s komolyan mondom, az Invalidusokban attól féltem, Napóleon is felébred, akkorákat prüszköltem.

– Milyen volt London? – hangzott a kérdés.

– Nahát! – legyintett. – Éppen az a köd hiányzott a torkomnak, amúgy is nyálkahártya-túlérzékenységem van. Tudjátok, a nátha még nem lett volna olyan nagy baj, de lehúzódott, hát rémes volt. Az Albert Hallban egy hangverseny alatt le-

pisszegtek, hogy ne köhögjek, mintha én tehetnék róla. A Tower nagyon huzatos, az végleg betett nekem. Pedig a szabad levegő jót tett a hűlésnek, a Trafalgar téren jólesett a séta.

– És milyen volt a tengeri utazás a végtelen óceánon át?

– Hát én csak azt tudom mondani, hogy akinek valaha valami baja volt az ízületeivel, az széles ívben kerülje el a tengert.

– Milyen volt New York?

– Érdekes. Érdekes, hogy mennyire nem bírtam a kosztot. A felhőkarcolók nagyon magasak, meg is rándult a nyakam, amikor nézegettem őket. Nagyon fájdalmas, nem tudom, nektek volt-e már.

– És Texas? Nem lövöldöztek?

– Dehogynem, le is hajoltam, de olyan hekszenschusszt kaptam, hogy alig tudtam megmozdulni.

Ennek a betegségnek a körülményeiről és kísérő jelenségeiről különösen sokat beszélt. Sajnos, másutt is voltak hasonlóan kellemetlen élményei. Rio de Janeiróban sokat szenvedett a melegtől. Trinidadban nem tudott aludni, mert nagy volt a lárma. Az északi fénytől megfájdult a feje. Grönlandban kiütéseket kapott a fókazsírtól. Az Antarktiszon kiújultak az epebántalmai. A Szaharában homok ment a szemébe, sokat könnyezett utána. Indiában elrontotta a gyomrát a túlságosan vajas ételektől. A Tadzs Mahalt nem látta, mert éppen kötőhártyagyulladása volt, szerencsére tudott szerezni kamillateát, azzal borogatta. Tokióban egy gésa leöntötte teával a nadrágját.

– És Új Zéland? – kérdeztük. – Ott mi volt?

Gondolkozott. Aztán vállat vont.

– Semmi. Még a fejem sem fájt.

Végül megkérdeztük:

– És jó volt hazajönni?

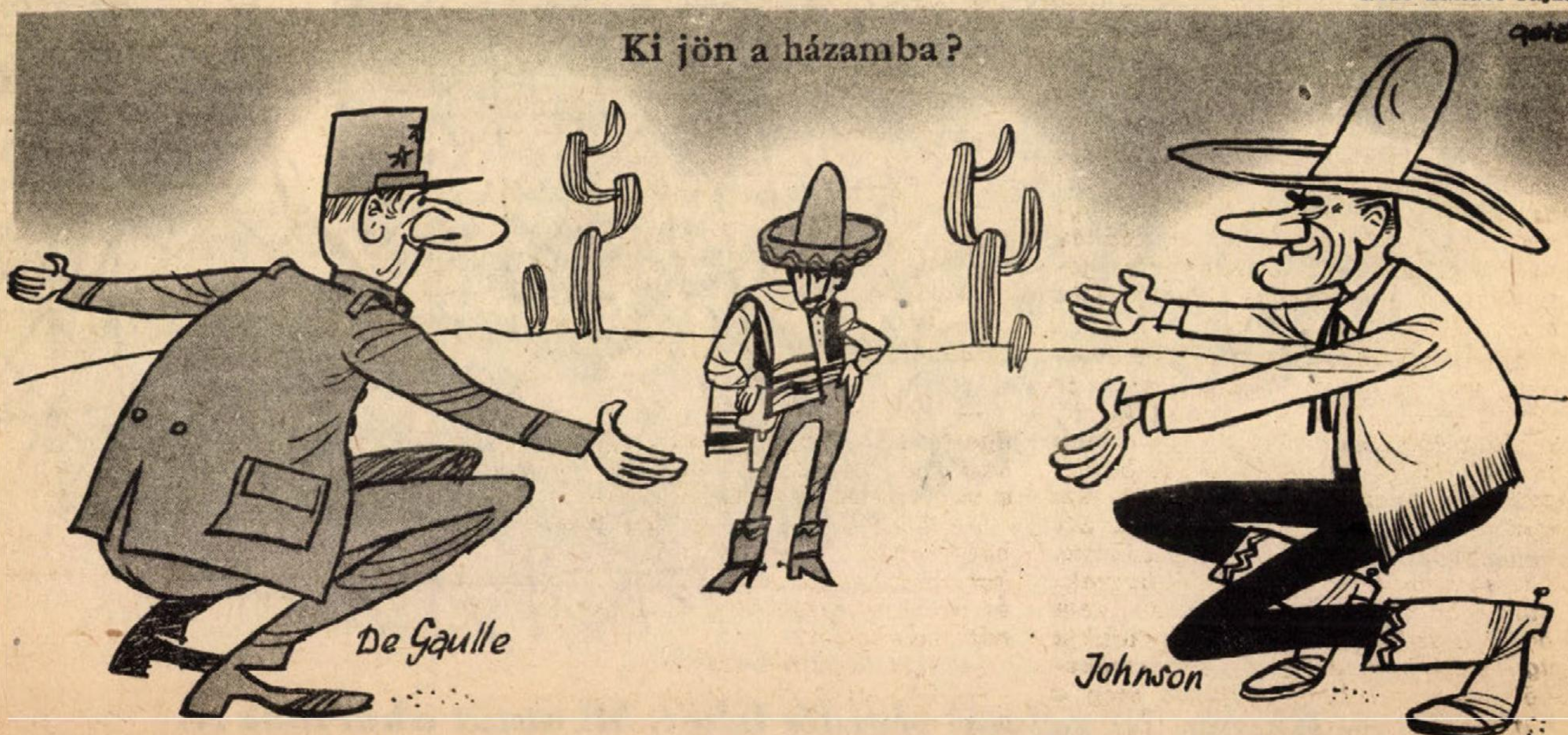
– Persze! – bólintott. – Bár a nagy hőmérsékletkülönbség nagyon elővett, de az orvosom megnyugtatott.

Irigykedve néztük ezt a világlátott embert. Ezt a kifejezést szó szerint úgy kell érteni, hogy a világ látta őt.

Feleki László

Gerő Sándor rajza

Ki jön a házamba?

Készülődés az ünnepi rendezvényre...

Pusztai Pál rajza

– Kedves mester, nem írna erre a régi szövegre egy jó kis tviszt-muzsikát?

Hétköznapi történet

A lebukó nap utolsó sugarait hintette szét a tájon. Csöndesen beköszöntött az este. A városszéli kis kertes ház tulajdonosnője, magányos öreg néni, nem gyújtott világot. Jól esett némán, mozdulatlanul üldögélni a kényelmes karosszékben, és idézgetni régmúlt idők emlékeit.

Észrevétlen teltek-múltak az órák. Kint az utcán, a kertben, és bent a szobában is sűrűsödtek az árnyak.

Hirtelen lopakodó léptek nesze hallatszott...

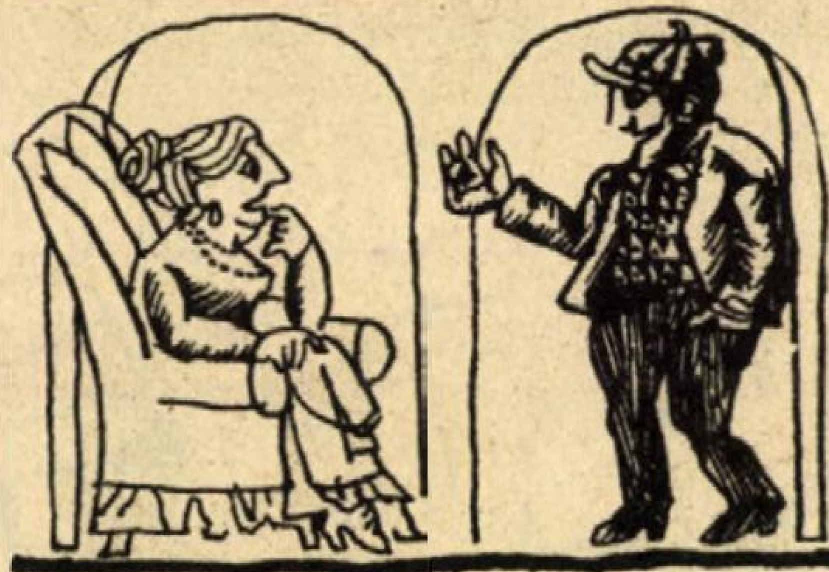
A nyitott ablak párkánya felett lassan megjelent egy fej. Rövid, tüskés haj, alacsony, nyomott homlok. A nyereg nélküli, tömpe orr két oldalán ülő szemek oly szörnyen bandzsák voltak, hogy talán látták is egymást. A szoba sarkából moccanás nélkül figyelte ezt a félelmetes jelenséget a ház lakója. Megbénította a rémület.

Egy lendület, és a hivatlan látogató már csimpánz-könnyedén be is ugrott az ablakon. Várakozott kicsit, majd zseblámpát vett elő, és annak fénykarikáját végigfuttatta a bútorzaton. Előreszökkent, felkapott egy karórát az asztalról. Zsebrevágta. Ezt egy szépmívű ezüst szelence követte. Ki tudja, mi lett volna a további zsákmány, ha váratlanul fényárba nem borul a szoba. A háziasszony sokkja ugyanis felengedett, és a karosszékéből hátranyúlva, ő gyújtotta meg a háromágú csillárt.

A betörő káprázó szemmel, ugrásra készen nézett körül, de az öreg néni láttán, csúnya mosoly jelent meg szája szegletén.

— Hogy vagyunk, nyanya?

— Köszönöm kérdését — felelte egész testében remegve a másik —, ma elég jól. És maga?

— Primó-primisszió. Tudja, erre ügettem, látom, nyitva a cippzár a kalitkán, gondoltam, beszólok, mert a végén még bemászik valaki.

— Nagyon kedves — kapott némi bátorságra a „vendéglátó" —, de akkor miért vette magához az órámat, és szegény megboldogult uram burnót-szelencéjét?

— Hát hogyismondjam...

— Sehogyan se mondja — sírt fel a néni, és csipkés zsebkendőjét a szeméhez szorította. — Ha öreg vagyok is, azért értek én mindent. Maga — rabló! Ne is tagadja! Kifosztana egy tehetetlen, magányos öregasszonyt, akinek már nincs a világon gyámola, pártfogója?!

— Ki a fene tudhatja — vont vállat a jövevény —, hogy ebben a nagy kégliben egyedül lakik egy ilyen öreglány.

— Miért, ha tudta volna, talán másként viselkedik?

— Vili. Az ajtón jövök, szépen kopogok, és teszek egy kuláncs ajánlatot!

— Miféle ajánlatot?

— Azt, hogy csináljunk egy olyan izét, olyan eltartásos szerződést, vagy mi a rossznyavályát. Maga nekünk adja a másik szobát, elsején én már ide is hurcolkodnék a párommal, a Sóderes Macával, és cserébe mindennel ellátjuk magát. Gondozzuk, etetjük, itatjuk, ami belefér. Mintha a maga srácai lennénk.

A néni összekulcsolt kézzel, könnyes szemmel, meghatott-boldogan hallgatta a beszélőt.

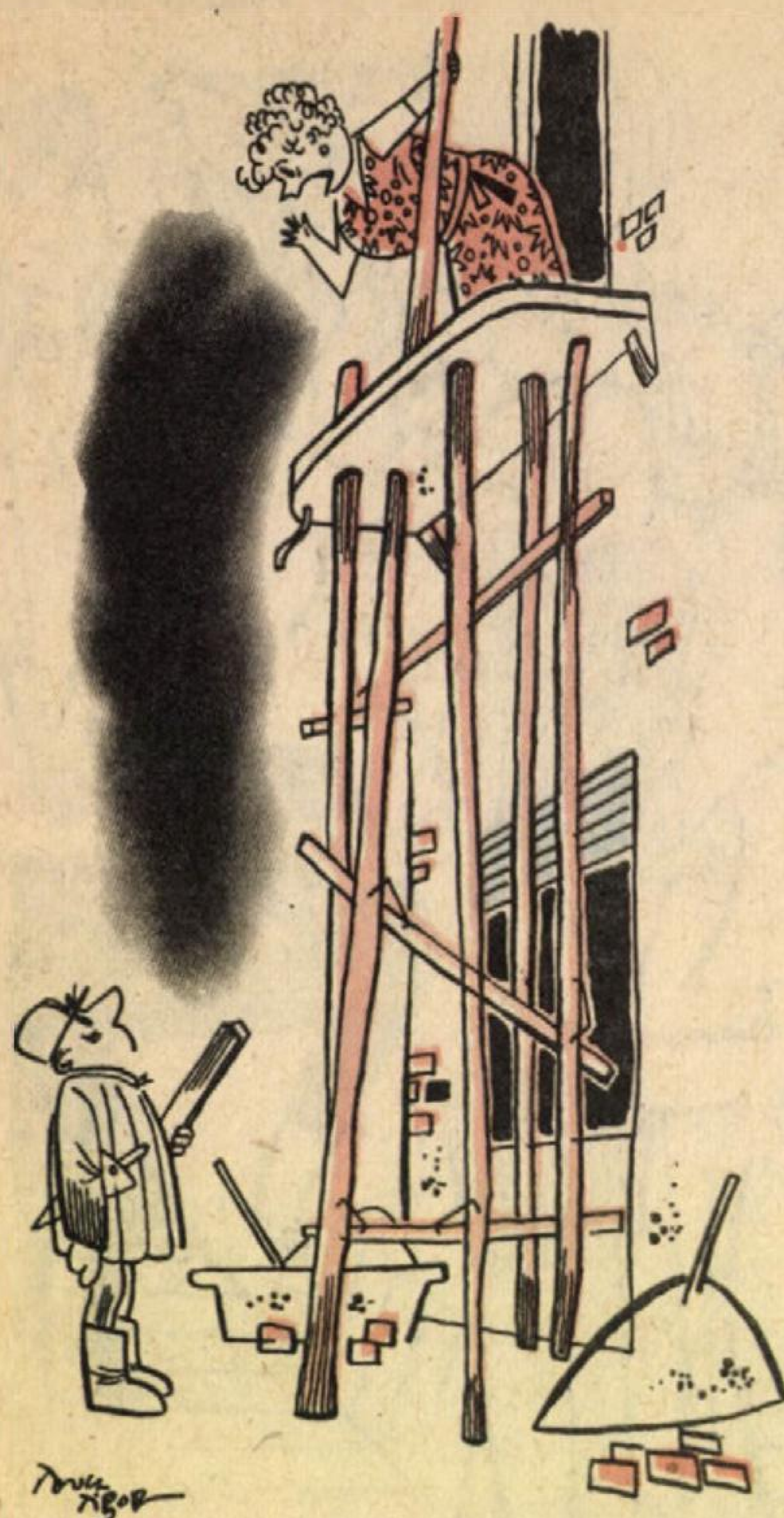
— Igaz, amiket mond?

— Becsületemre.

— Hát akkor tudja mit? — szipogott ellágyulva a mama. — Feledjük el, ami mostanáig történt. Másszon vissza, kerüljön az ajtó felé, és kopogtasson. Hogy az én istenem áldja meg magát a jó szívéért!

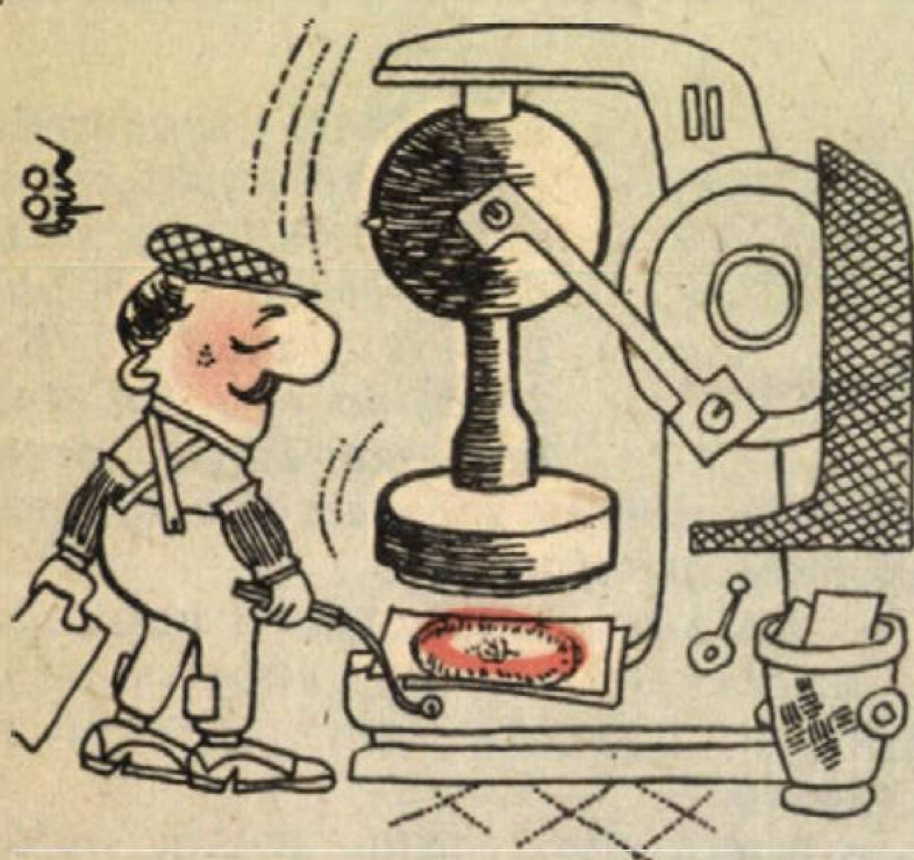
Kürti András

Tatarozás

– Mikor lesz már kész az erkély? Nem tudom hol hasogatni a tüzifát!...

Üzemi bürokrácia

ÉRTETLEN ASSZONY

Az egyszerűség kedvéért nevezzük Kovács szakinak. A Budapesti Rádiótechnikai Gyár egyik dolgozója. A házuk melletti kis vendéglőben sört kortyolgat, maga elé mered. Ott lepi meg lakószomszédja, Kerekes.

— Nem ismerek magára, Kovács szaki! Hová tűnt a jókedve?

— Összevesztünk a feleségemmel.

— Ne mondja! Hogy tudott összeveszni egy olyan derék, rendes, galamblelkű asszonnyal?

— Rendes asszony, az igaz, de értetlen.

— Persze, nem érti meg, hogy elkezdődött a futball szezon? Fuccs a vasárnapi nyugalomnak.

— Ez lenne a kisebbik baj. A nyereségrészesedés miatt ágál...

— Kevesli?

— Bárcsak erről lenne szó.

— Mennyit kapnak az idén?

— Egy fityinget se.

— És ezt nem akarja megérteni.

— Ezt, pedig én megmagyaráztam.

— Hogy miért nem kapnak?

— Igen. 25 milliós veszteséggel zártuk az évet. Nem jár...

— Mit nem ért ezen az asszony?

— Azt, hogyha nincs nyereség — nincs részesedés.

— Persze, ha egyszer veszteség van. Méghozzá 25 millió.

— Na látja, pont ezt nem akarja megérteni.

— Magyarázza meg neki, hogy miért van a veszteség.

— Hiába mondtam neki, hogy a Koncert miatt nem kapunk... De kitehetem a lelkemet.

— Talán elkoncertezték?

— Dehogy. A Koncert egy új típusú magnetofonunk.

— Keveset gyártottak? Jobban kellett volna igyekezni.

— Éppen az a baj, hogy sokat gyártottunk. És hibásat...

— Akkor miért gyártották?

— Ezt kérdi az asszony is. És hiába mondom neki, hogy rossz volt a magnó konstrukciója.

— Tényleg. Akkor miért gyártották?

— Már maga is ezt kérdi? Nem azért gyártottuk, mert rossz volt.

— Hanem?

— Mert az illetékesek nem ismerték fel, hogy rossz. Illetve felismerték, de mégis hozzákezdtek a magnó sorozatgyártásához.

— Ez felelőtlenség.

— Az asszony is éppen ezt mondja. A Híradástechnikai Iparigazgatóság revizorai is ezt mondják.

— Mondja maga is!

— Hiába mondom. Az asszony csak nem nyugszik. Követeli a nyereségrészesedést.

— Mondja neki, hogy követelje az igazgatón.

— Leváltották, még 1960-ban. Az akkori főmérnököt is... Akkoriban még csak nyolc milliót költöttek a magnóra...

— Azóta már 25 milliót? És még mindig nem jó?

— Sajnos, így igaz. De megrovást kapott az új igazgató. Meg a főmérnök is, sőt még a főkönyvelő is. Most keresik a további felelősöket.

— És az Iparigazgatóság?

— Az nem kapott megrovást. Az ő revizorai végezték a vizsgálatot...

— Mégis, mit mond az Iparigazgatóság?

— A főkönyvelője szerint az eddigi veszteség 22 millió...

— Az sem csekély összeg. Veszteség mellett nem lehet részesedést fizetni.

— Na látja! Hiába magyarázom ezt az asszonynak. Makacsul követeli rajtam...

— S hogyan hozzák rendbe az ügyet?

— A következő három évben vissza kell fizetnie a gyárnak a későbbi nyereségből.

— De ez nem vigasztalja az asszonyt.

— Eltalálta. Nehezíti a helyzetet, hogy a kamat is egyre növeli a veszteséget.

— Persze, persze. A gyárban elfekvő Koncert magnók után eddig hatmillió forint büntetőkamatot fizettek a Nemzeti Banknak.

— Honnan tudja ezt ilyen pontosan?

— Olvastam a Népszavában. Nagyon jól megírták az egész ügyet.

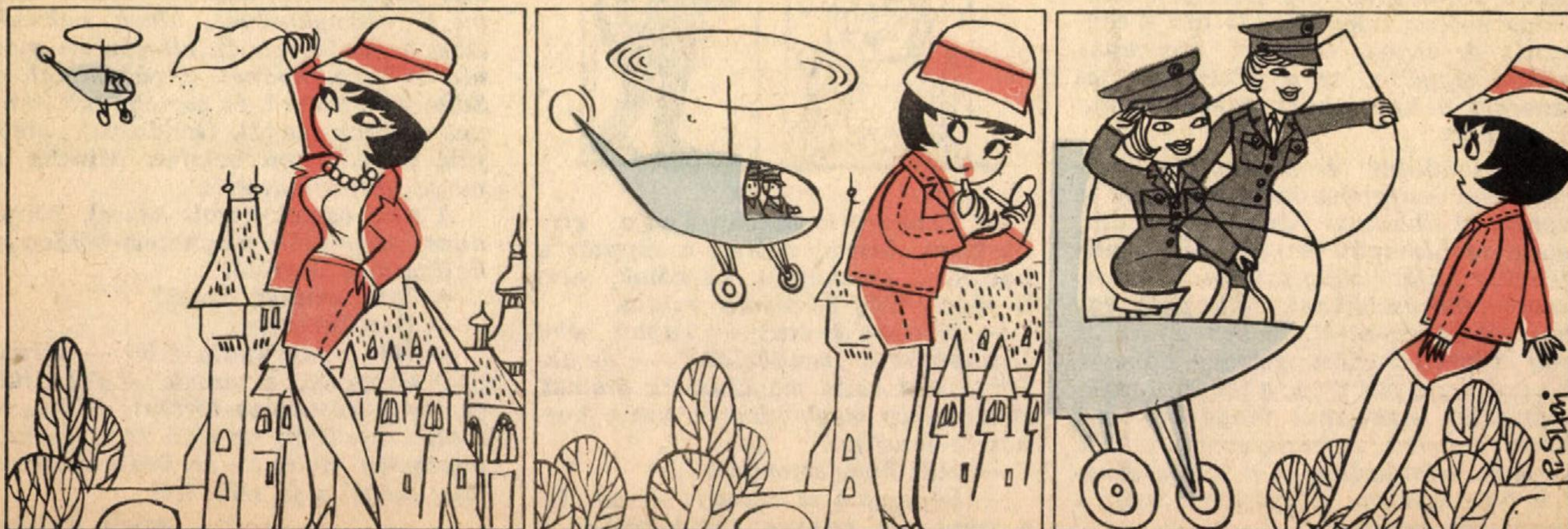
— Akkor miért gyötör már fél órája kedves szomszéd?!

— Csak azt akartam tudni, hogy miért veszett össze a feleségével.

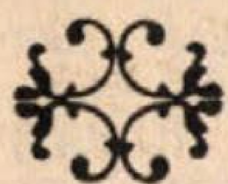
Földes György

Jucika és a honvédek

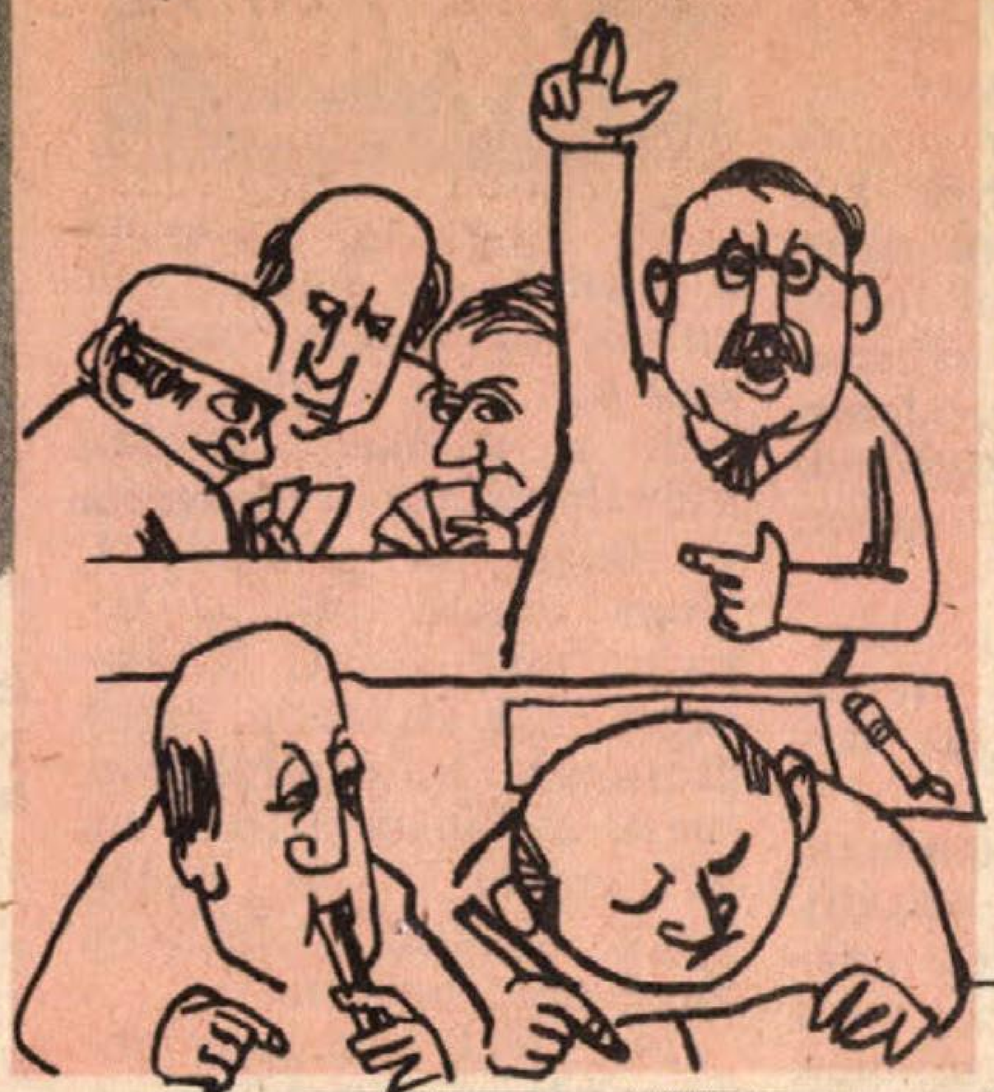
Pusztai Pál rajza

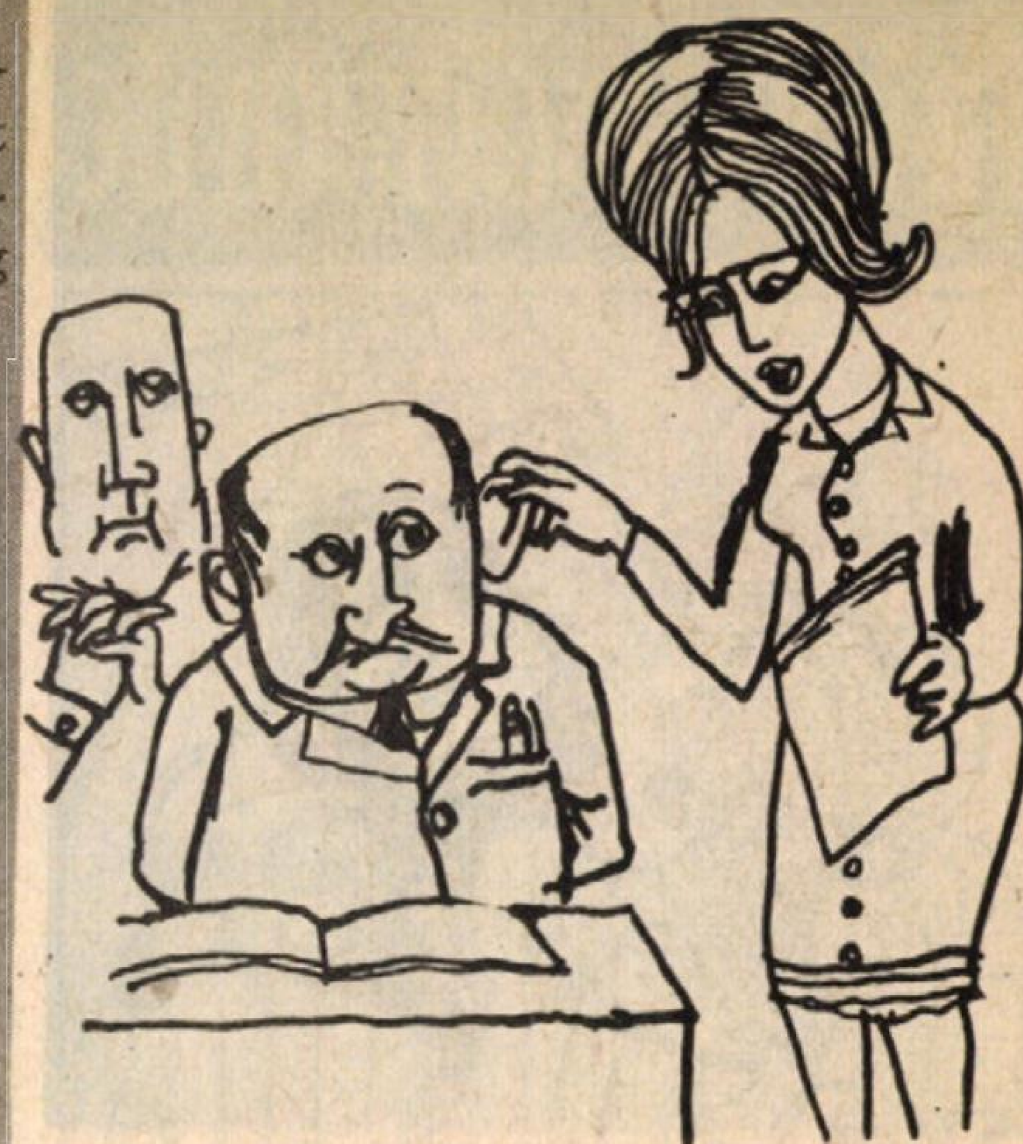
ESTI ISKOLA

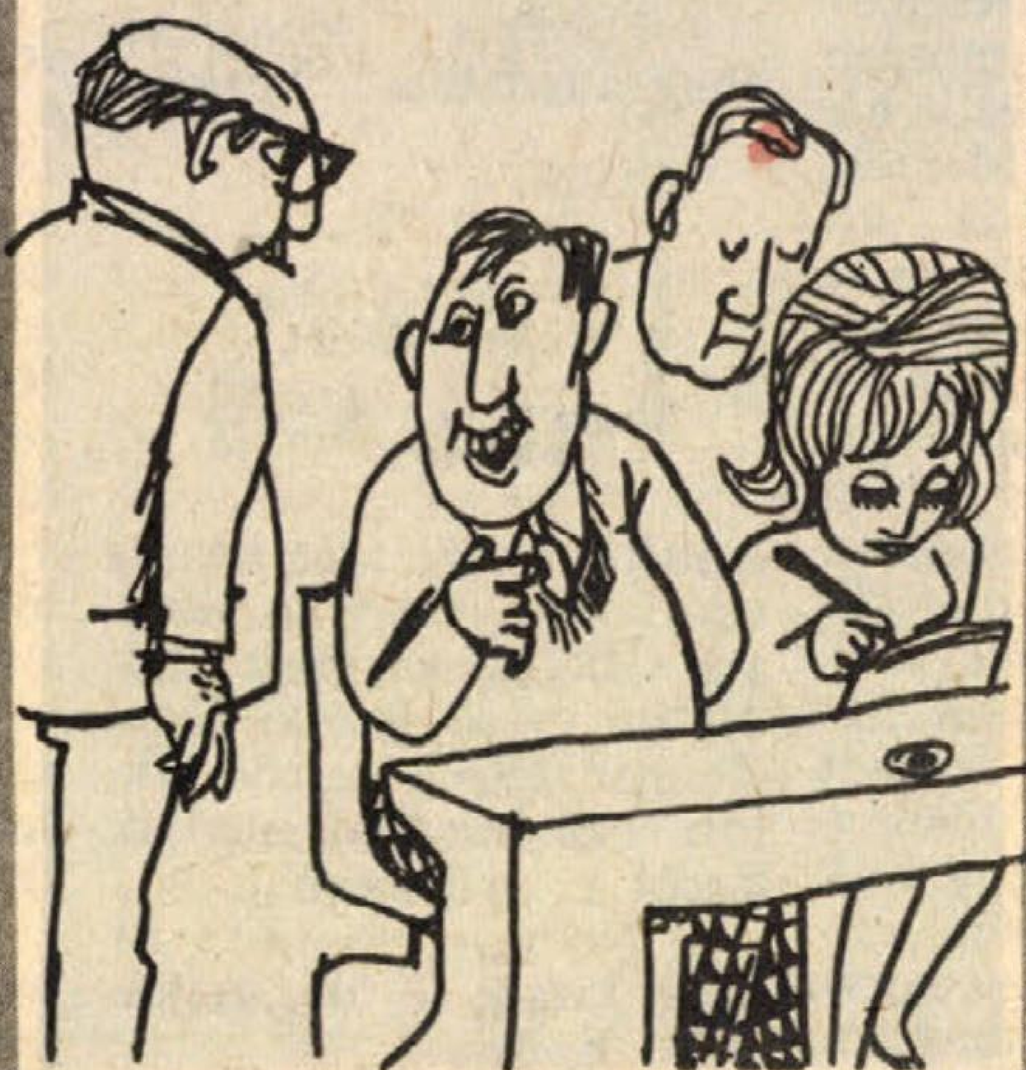
Hegedűs István rajza

– Tanár úr, kérem, itt hátul folyton ultiznak.

– Ejnye, Kovács, megint a fiával csináltatta meg a leckéjét...

– A titkárnőm szokta ugyanis a tollbamondást jegyezni.

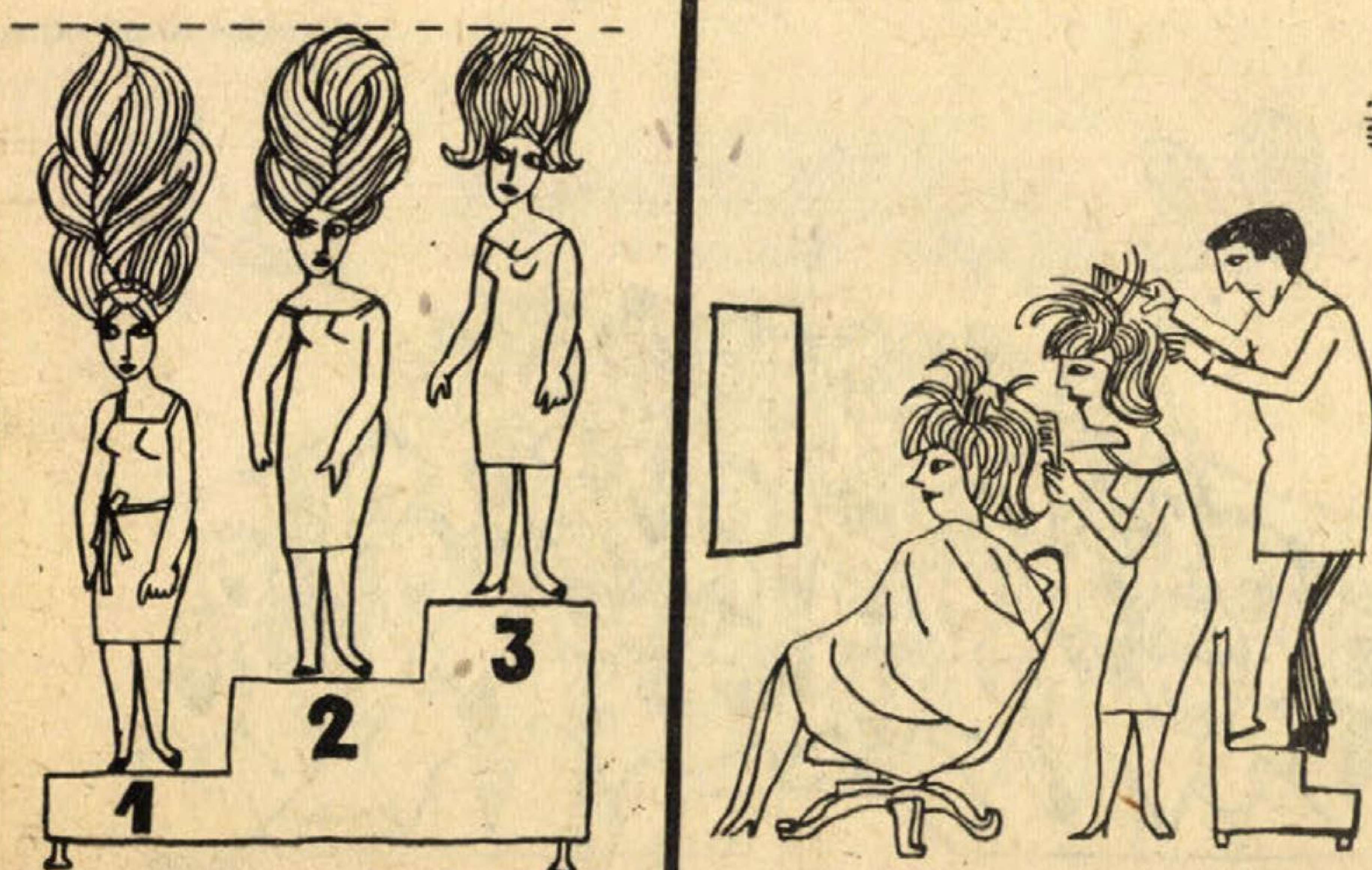

Diákszerelem

VILÁGCSÚCS — ELLENKEZŐ ELŐJELLEL

A fiatal olasz Vittorio Vit meg akarta dönteni egy finn diák ébrenléti világcsúcsát. A finn 14 napig bírta alvás nélkül. Vitnek nem sikerült a csúcsjavítás, mert 36 óra múlva rengeteg feketekávé elfogyasztása, rengeteg cigaretta elszívása után hirtelen elaludt, s a legutolsó hír szerint két nap múlva sem ébredt fel, úgy, hogy környezete abban reménykedik, hogy az alvási világcsúcsot javítja meg.

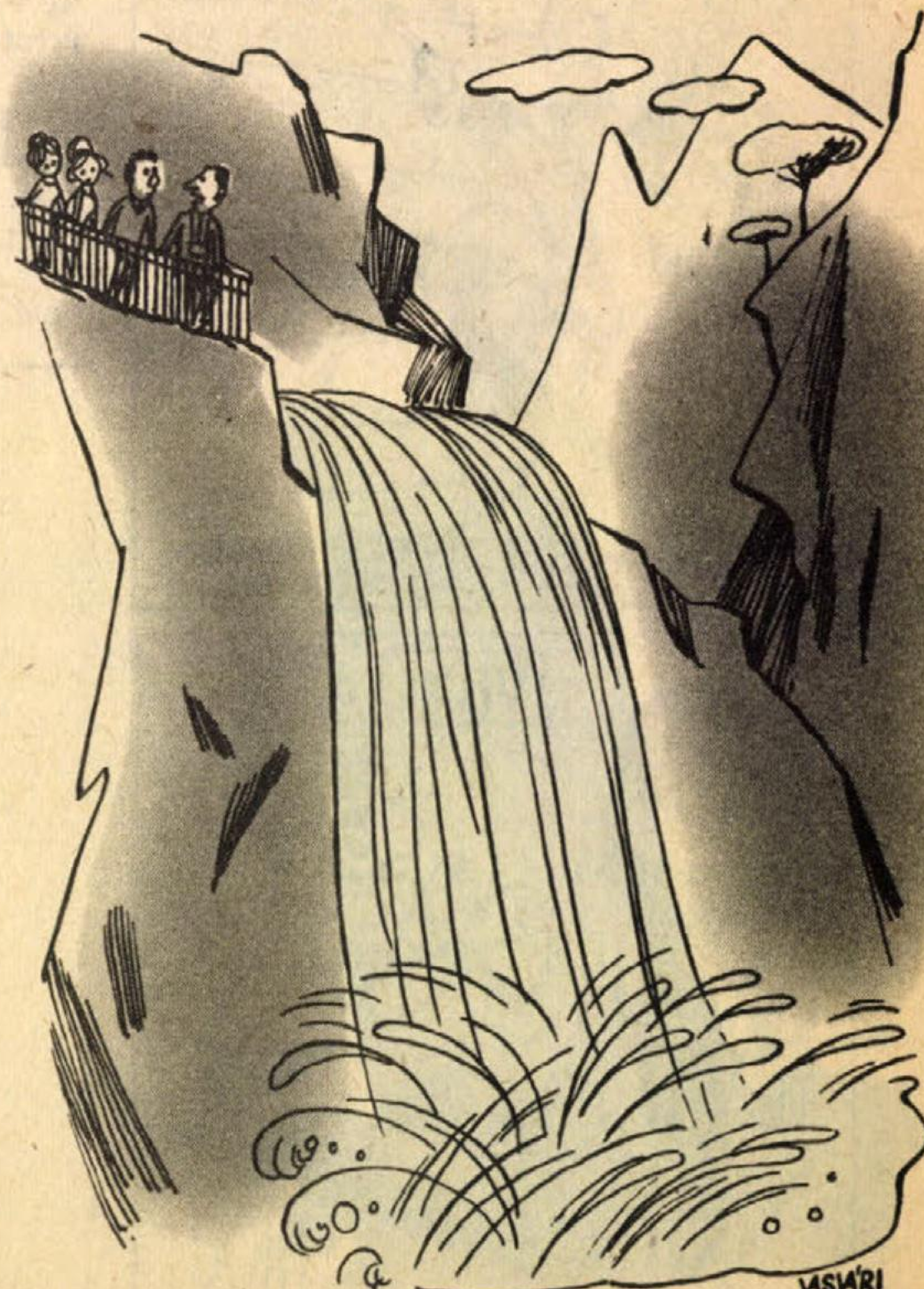
Fodrászverseny volt Budapesten

Tupir-eredményhirdetés.

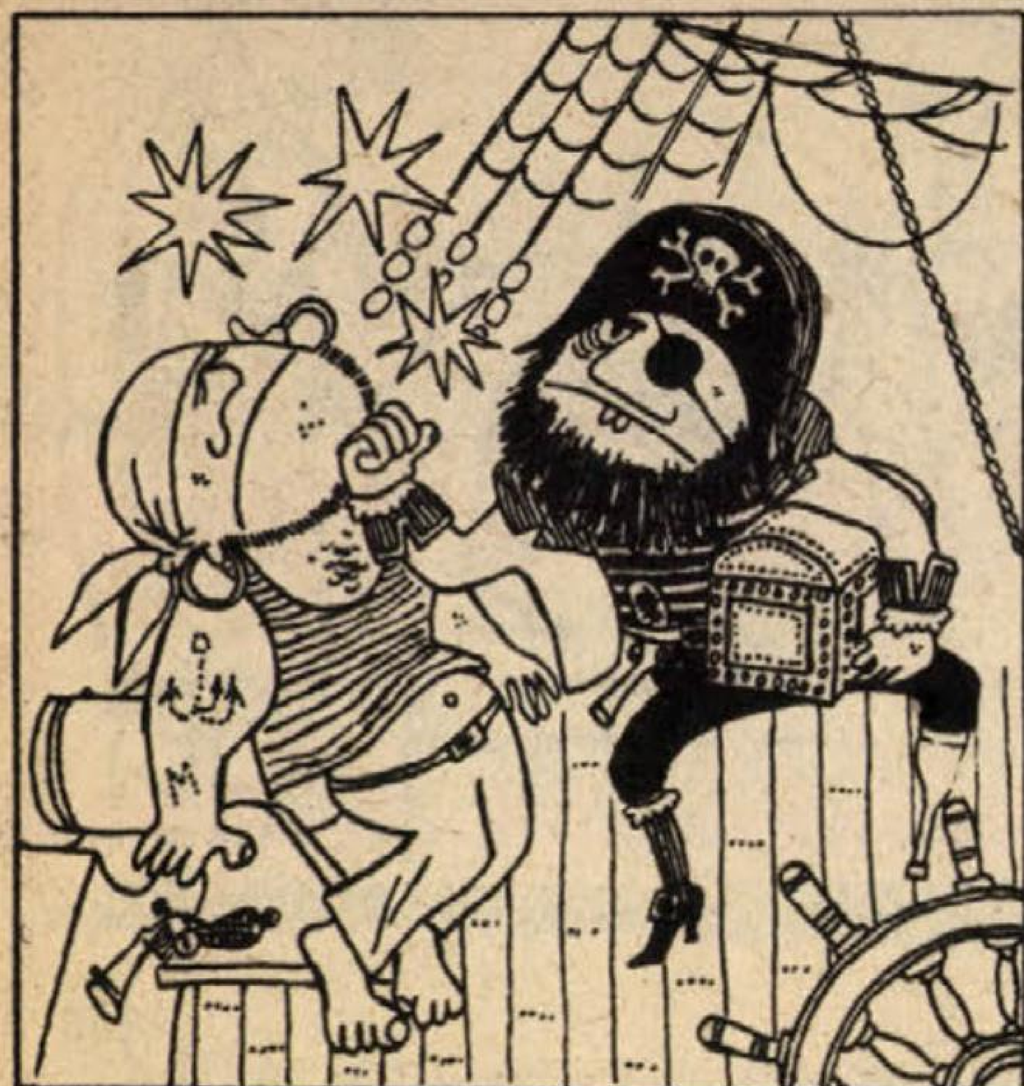
Abszolút verseny.

Magyarok külföldön

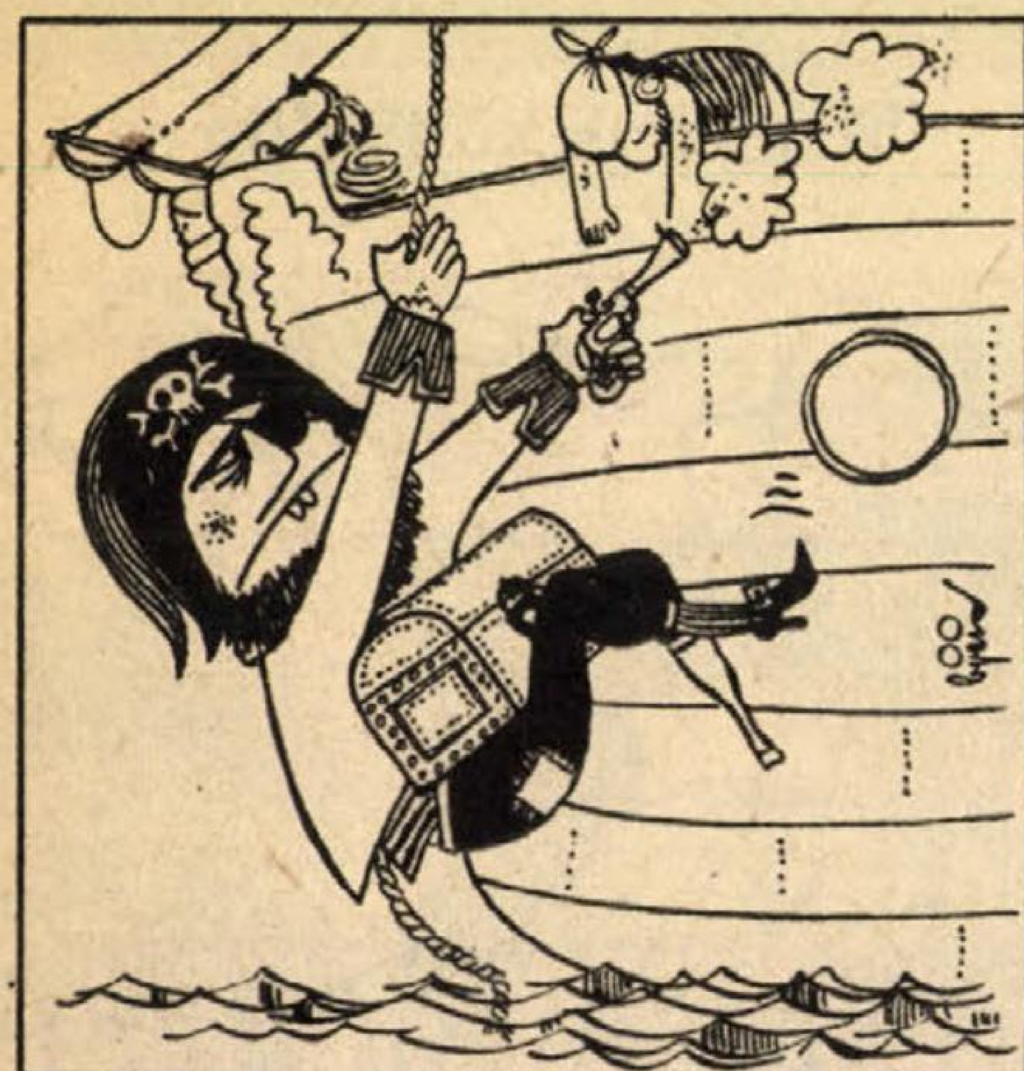

– Odahaza most játszik a Fradi a Dózsával...

a mi képregényünk

Balázs-Piri Balázs rajza

Hol volt, hol nem volt, messze, még az Óperenciás Tengeren is túl, volt egyszer egy szegény ember és annak három fia, akiknek hol volt mit enni, hol nem, hol jóllaktak, hol nem. De még ezzel a váltczatos táplálkozási módszerrel se voltak megelégedve, és egy szép napon aszondták:

– Idehallgasson, idesapám. Elmegyünk mi valami idegen országba, szerencsét próbálni.

– Hát csak menjetek, ides fiaim – így a szegény ember. – Süttetnék nektek három hamuba sült pogácsát, de aszondják ezek az idevalósi doktorok, hogy az ilyesmi nem elég higiénikus.

No, így elnépmesélgették egymásnak minden gondjuk-bajukat, és a három fiú elindult. Mentek, mendegéltek, egyik országbul a másikba – mert ez még az ántivilágban történt ám, amikor az útlevél, meg a vizum a fán termett – elég az ahhoz, hogy a sok országban sokfélét láttak-hallottak-tanultak, és annyit vándoroltak, hogy mán három vasbocskor szakadt le a lábukrul. Le bizony, mert ezek a szegény fiúk olyan ágrulszakadtak voltak, hogy még a vasbocskorukra is csak amolyan műanyagtalpat tudtak ragasztatni, hát persze, hogy az mán harmadnapra levált.

Hát így, meg amúgy, de valahogy mégiscsak eljutottak egy idegen ország fővárosába, ahol tejjel-mézzel folydogáltak a patakok meg a folyók, csak ippen a víz nem folyt a harmadik, negyedik és ettül följebb való emeleteken.

De hogy egyik szavam a másikba ne ötsem: volt ennek az idegen országnak egy öreg királya, akinek a derekát minden időváltozáskor hasigatta a fájás, és kihirdette, hogy annak adja a lányát, meg a fele királyságát, aki eltanálja, hogy másnapra milyen idő lesz, mert az sohase árthat, ha az ember előre tudja, hogy hasigat-e holnap, vagy nem hasigat.

No, eleáll a szegény ember három fia közül a legöregebb, aki vándorlás közben nagyon tudós ember lett, és aszondja:

– Fölséges királyom, életem-halálom kezedbe

ajánlom: az időváltozás attul függ, hogy a Biscayai Öbölbül elindult anticiklon és az Északi Jeges Tenger felül közeledő ciklon birkózásábul melyik kerül ki győztesen.

– Nono – mondta az öreg király –, de mégis, mire tippelsz?

– Hát – vakarta a fületövét a legidősebb fiú – én se tudok többet, mint a pest-budai metilógusok, akiktül azt tanultam, hogy az időjárás mineműségit csak negyven százalék valószínűséggel lehet megjósolni.

– Akkor eredj is a fenébe, édes fiam – nyájaskodott a király –, mert imigyen én is csak a lányom negyven százalékát tudnám neked kiutalni és avval mit érsz?

Hát el is ballagott a legöregebb fiú, és elémondta a testvéreinek: hogy s mint járt, és ebbül okult is a középső fiú, aki aszondta a királynak:

– Én majd megkérdezem a tudós bátyámat, hogy mit időjósol holnapra, annak ippen az ellenkezőjit fogom királyi fölségednek jelenteni, és akkor nem negyven, hanem hatvan százalékban találom el az igazságot.

No, ezt is elzavarta az öreg király, és akkor eléállott a legkisebb fiú, aki útközben semmi tudományt se tanult, csak egy kis ravaszságot, és aszondta:

– Helyenkint csapadék lesz, és ahol nem lesz, az a hely tudja meg, hogy a csapadék most ippen egy másik helyen van, meg osztán változó erősségű szél is lesz, és ahol nem lesz, ott csak azért nincs, mert az erőssége ippen nullára változott. Egyszóval ilyen idő várható, de aki nem akarja, az ne várja.

– Ez az! – rikkantott az öreg király. – Tied a fele királyságom meg a leányom!

Evvel eléhozatta a lányát, aki olyan csúnya volt, hogy a napra lehetett nézni, de órá nem, mire a legkisebb fiú azt kérdezte, hogy nem kaphatná-e ő meg a fele királyságot, csak úgy, lány nélkül?

– De nem ám, ebanyád! – mondta az öreg király, mert úgy tudd meg, hogy így végződik minden igazándi népmese, és ennek is itt a vége, fuss el véle.

Zágon István

Derül a nézőtér

Vasvári Anna rajza

Egy kritikus: Milyen mulatságos! Kár, hogy csak vígjáték! . . .

A CSODAGYEREK

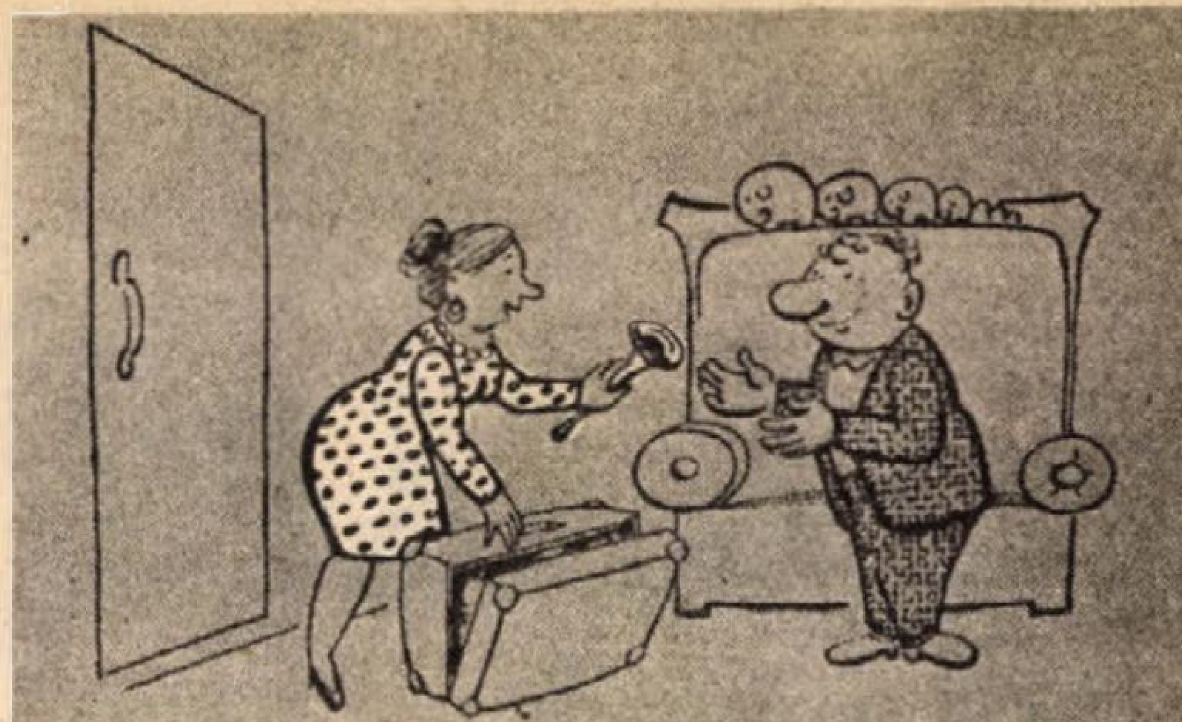

– Azért is lakatos leszek! !

(A MOSZKVAI KROKODILBÓL)

ÚJ LAKÓK

– Mindjárt megtudjuk, hogy idegesek-e a szomszédok?

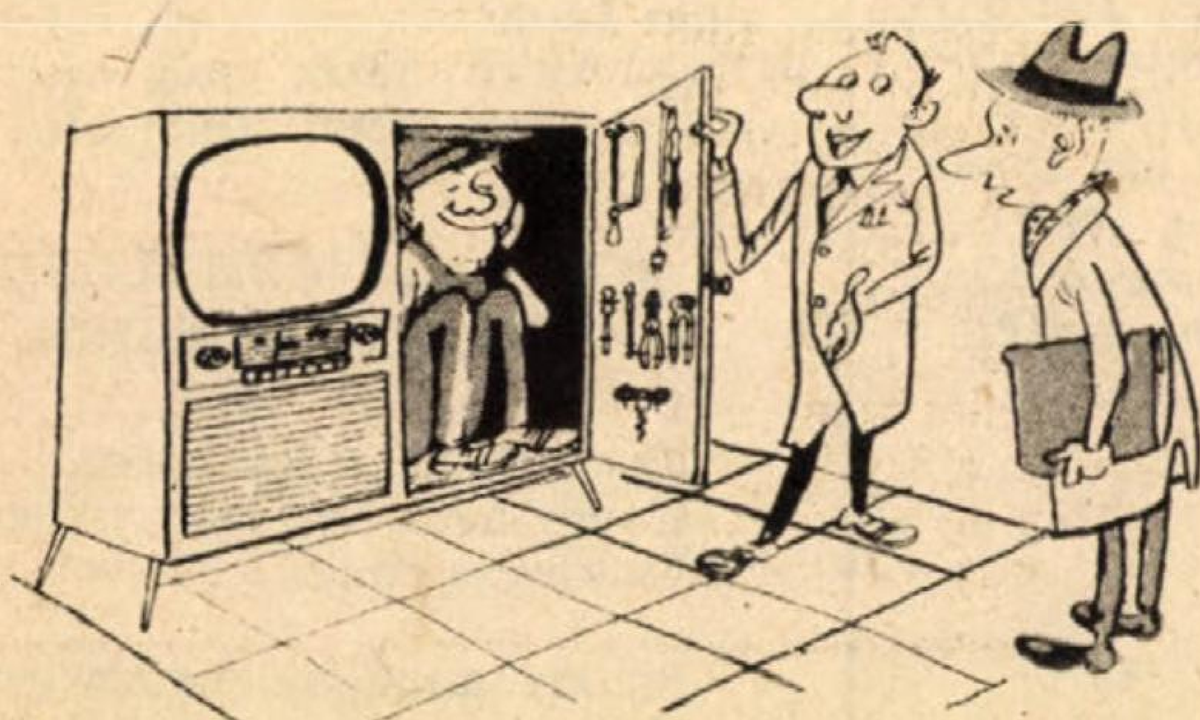

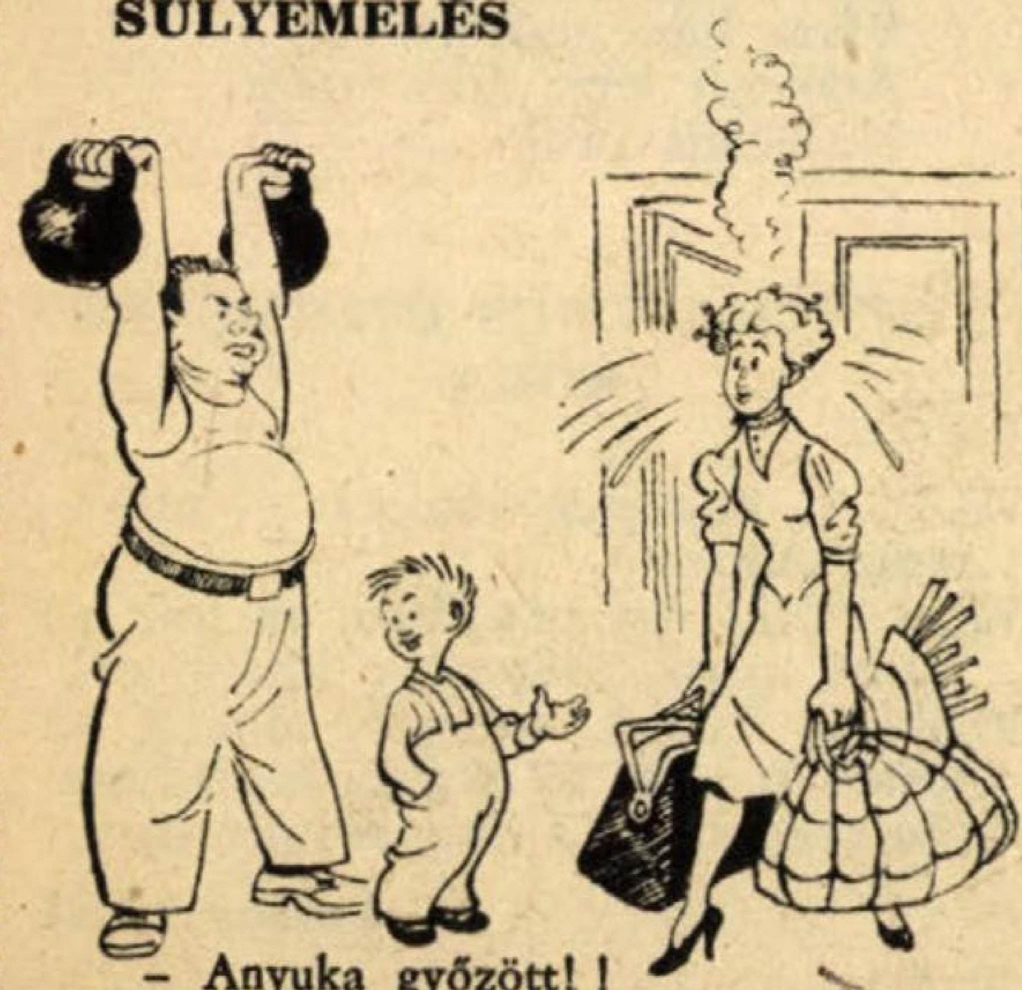

– Szegénynek nem telik többre a nagymama nyugdíjából . . .

ZENESZEKRÉNY GARANCIÁVAL

SÚLYEMELÉS

– Anyuka győzött! !

V. KONSZTANTYINOV, B. RACER

A FÉLTÉKENYSÉG

Úgy gondolom, ti mind tudjátok:
a féltékenység ősi átok,
mely ósdi csökevényként él ma . . .
Erről szól most e röpke példa.
. . . Egy ízben Ádám útat vesztve
húsz perccel később ért haza
kis otthonába kecmeregve
pont félkettőkor éjszaka.
Gondolta, most egy dörgedelmes
szidás az asszonytól kinéz:
– No te, kószáló hősszerelmes,
kivel csaltál meg, vén csibész!
– Ne randalírozz, Évi, lelkem!
Ha jól körültekintenél,
láthatnád, hogy e roppant telken
rajtad kívül más nő nem él.
Nem is lehet hozzád hasonló
sikkes és karcsú nőalak,
hiszen bordáim egyikéből
csupán téged alkottalak. –
Az érv hatott, csitult az asszony,
férjéhez simult boldogan,
bár éberségből megszámlálta,
Ádámnak hány bordája van . . .

Oroszból fordította
Pogonyi Antal

Valahol Dél-Amerikában

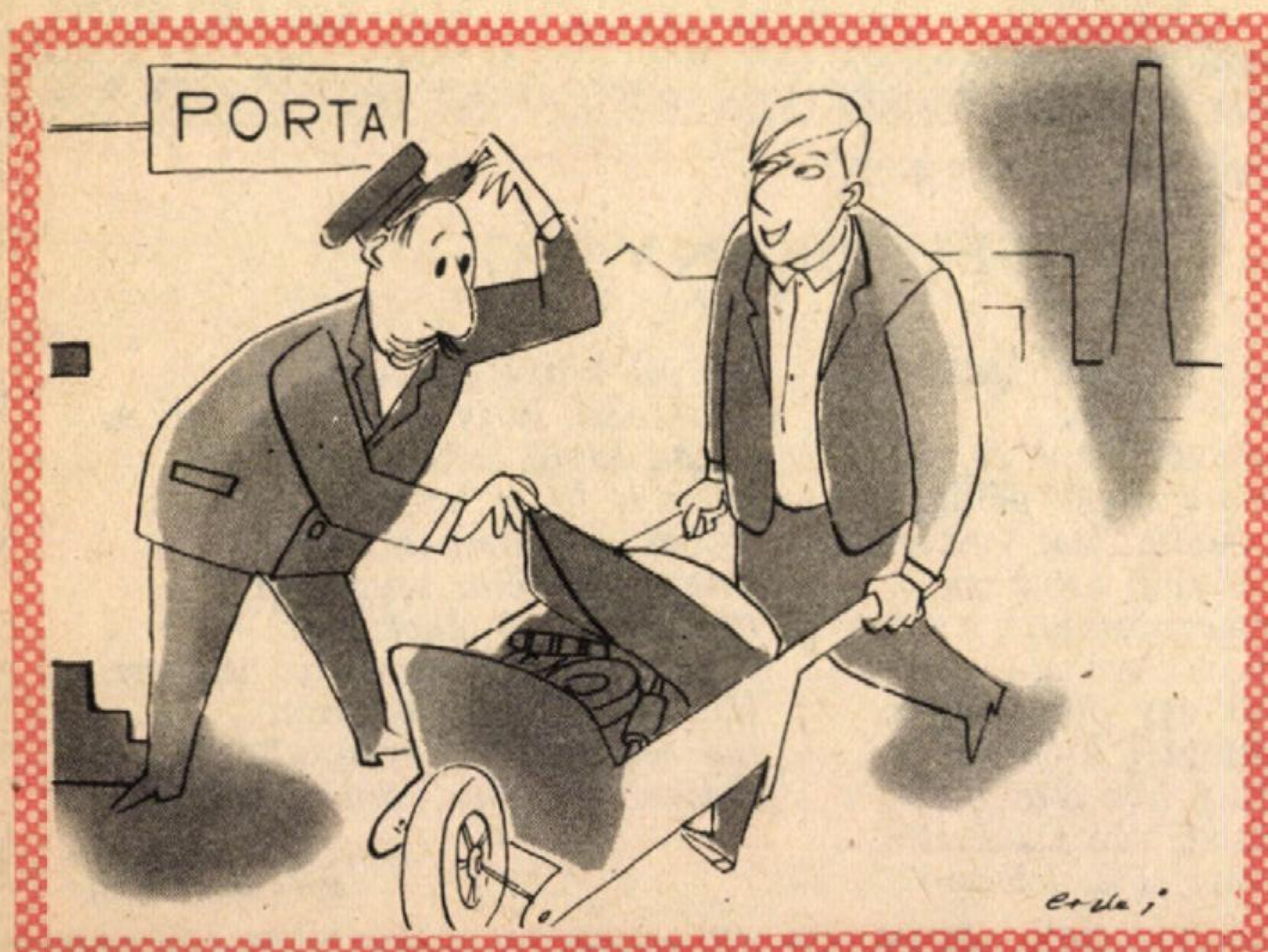
Mészáros András rajza

Önletartóztatás

Igazi rendőr-erényekről tett tanúságot Edwin White, az angliai Cheltenhamban szolgálatot teljesítő rendőrtiszt. Gépkocsijával nekiment ugyanis egy másik gépkocsinak, s mivel a helyszíni szemle meggyőzte őt arról, hogy ő volt a hibás, azonnal letartóztatta magát, bekísérte magát az első rendőrőrszobába, majd a bíróság előtt bűnösnek mondta magát és 20 font büntetést fizetett.

Jogi és rendőri körökben fenntartás nélkül dicsérik a vérbeli rendőrtisztet, aki nem ismer kivételt a bűnüldözésben, de felvetették azt a kérdést is, mi lett volna, ha a tettenért és letartóztatott bűnöző megátalkodott módon letagadta volna tettét!

Talán így sikerül...

– Csak ezt a kicsit hadd vigyem még haza... Bizonyisten soha többé!...

VARIÁCIÓK egy témára

PREHISZTÓRIKUS KOR

CSŐRÖS EMLŐSNÉ *(párjához):* Albert, gyere haza! Vár a jó kis meleg fészkünk!
CSŐRÖS EMLŐS: Ne idegeskedj. Az utolsó brontoszaurusszal hazamegyünk. *(Megvárja a diluviumot.)*

ANTIK VILÁG

XILOFONNÉ *(férjéhez):* Nem unod még, hogy reggel óta a barátaiddal locsogsz a piacon?
XILOFON: Mindjárt megyünk, szivi. *(Andaxinhoz.)* Szóval azt állítod, hogy a jellem az arcvonásokban felfedezhető? *(Korinthos ostromáig vitatkoznak.)*

KALANDOZÁSOK KORA

TÖHÖTÖMNÉ *(urához):* Részeg disznó vagy! Leitattad egész Szent Gallent! Mozgás, haza!
TÖHÖTÖM: A pogány istenedet, te asszony, hogy örökké evvel macerálsz! Igyál inkább egy kupával!
TÖHÖTÖMNÉ: Gyere haza! Otthon vár a kereszténység, az államalapítás.
TÖHÖTÖM *(oda se figyel):* Azt húzd, te igric, hogy piros rózsák beszélgetnek!... *(Zárórâig énekel, úgy dobják ki a vár alól.)*

NAPÓLEON KORA

JOSEPHINE CSÁSZÁRNÉ: Jössz, vagy nem jössz?
BONAPARTE: Csak még megnyerem a waterlooi csatát! *(Elveszti.)*

MAGYAR NÉPBALLADA A XIX. SZÁZADBÓL

Gyere haza, édes uram,
Gyere haza, én szép férjem,
Nukleáris Imre.

Bizony mindjárt hazamegyek,
Csak még egyet gondolkodom,
Lelkem, Czenczi Jolán.

Várta haza vacsorára,
Várta haza csütörtökre,
Átkozott légy, édes uram,
Nukleáris Imre!

A SZOCIALIZMUS ÉPÍTÉSÉNEK KORA

VARGA: Piros-negyven-száz – ulti – redurchmars!
VARGÁNÉ: Azt mondtad, ez lesz az utolsó parti. Szeretnék hazamenni.
VARGA: Tudod, asszony, mindig az történik, amit te akarsz. Maradunk. *(Belekártyázik a kommunizmusba.)*

Somogyi Pál

Az írónak a Magvető Könyvkiadónál most megjelent „Pesti Dekameron” című gyűjteményes humoreszk kötetéből.

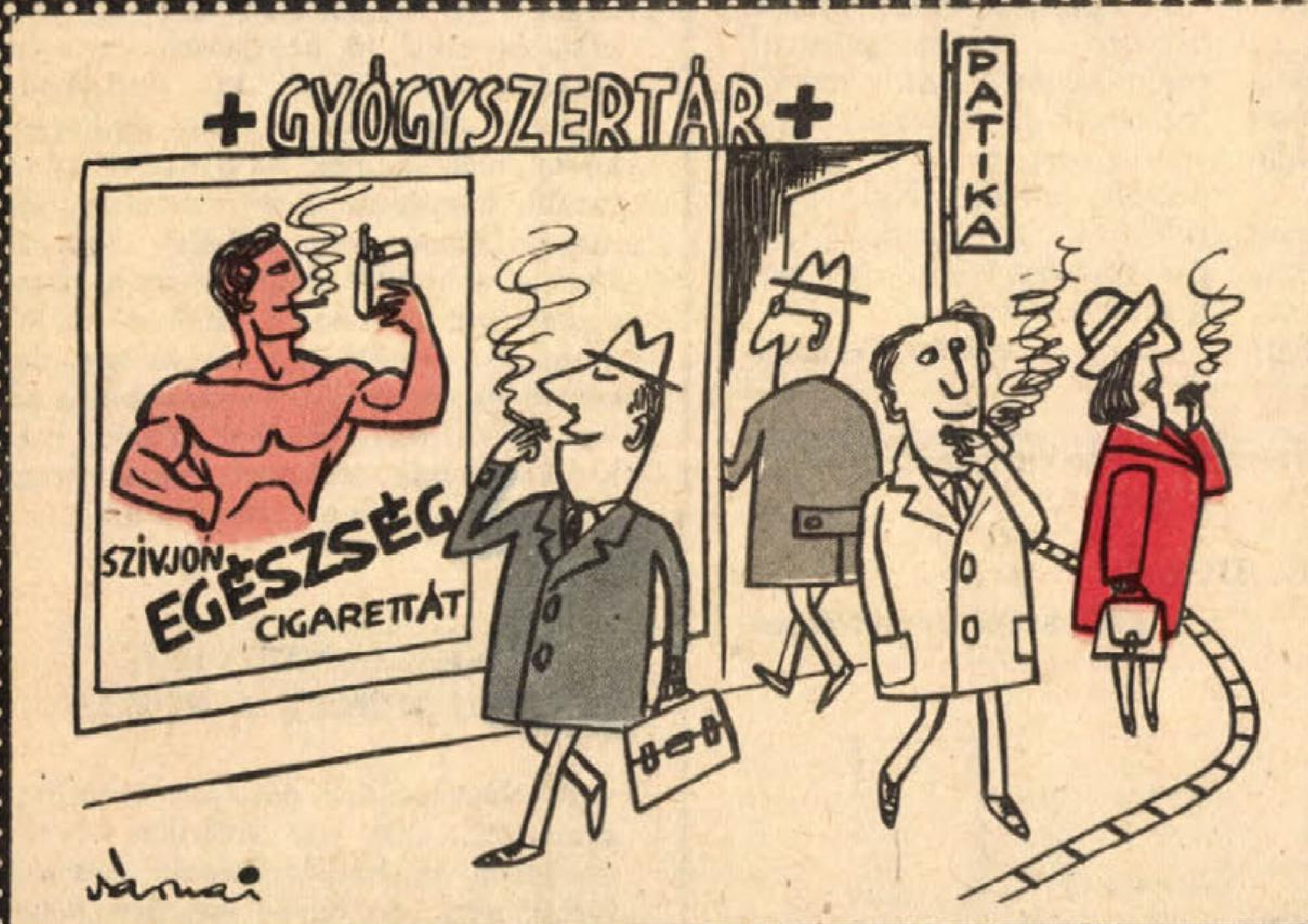
ELŐRELÁTÓ PÉNZTÁR

– Mire hazajövök, elmosogatsz!

Mi kéne ha volna?

AKINEK SEMMI SEM ELÉG

Korai látogató

Egy borongós márciusi napon, pontban reggeli fél kilenc órakor erős zajra riadt a Dózsa Györgyről elnevezett hétvári szövetkezet még bóbiskoló éjjeliőre. Egy furcsa öltözetű idegent pillantott meg, aki gyerekfej nagyságú vasbuzogánnyal dörömbölt az iroda ajtaján.

– Csendesebben, hé! – förmedt rá az éjjeliőr. – Mit keres itt a kartárs?

– Dózsa György vagyok, akiről e szövetkezet elneveztetett. Megparancsolom, hogy tüstént nyittasd ki nekem az kaput, vagy úgy belepantsolok eme buzogánnyal, hogy az kémény is tsirizes lesz.

– Nem lehet, reggel tízig csendes óra van. Az elnök rossz alvó, és hogyha hajnali fél kilenckor felkeltem, nem tud újra elaludni.

– Ha jól tudom, te hitvány czenk, a parasztember mindig korán kelő vala.

– Valamikor régen, mikor még az urak hajtották a népet. Ám mióta öntudatra ébredtünk, rájöttünk, hogy minek ébredjünk olyan korán.

– No, majd én felébresztem őket – szólt Dózsa György, irtózatos haragra gerjedve, és olyan mennydörgő csatakiáltást hallatott, hogy megremegett a róla elnevezett szövetkezet.

...Válasz sehol, csak a kutyák vonítottak.

– Elnök úr! – kiáltott ismét egy mennyriasztót a parasztvezér vérben forgó szemekkel.

– Házon kívül vagyok – motyogta félálomban az elnök, és a másik oldalára fordult.

Még sokáig kiáltozott potyára szegény Dózsa György, és már teljesen berekedt, mikor végre megpillantott egy gatyában tántorgó atyafit.

– Na végre – szakadt föl kebléből a sóhaj, mert hamar megtanulta, hogy a róla elnevezett szövetkezetben a legapróbb eredményt is meg kell becsülni.

– Ne strapálja magát, csak egy alvajáró – legyintett részvevően az éjjeliőr.

Dózsa György ekkor megtántorodott, felszaladt a vérnyomása 220-ra, és elindult, hogy kupán vágja az atyafit a buzogánnyal, de szerencsére lecsillapodott és az éjjeliőrhöz fordult:

– Mondja, hogy az fenébe lehet felkölteni ezeket?

– Magam ébresztem őket minden reggel tízkor, borús idő esetén fél tizenegykor.

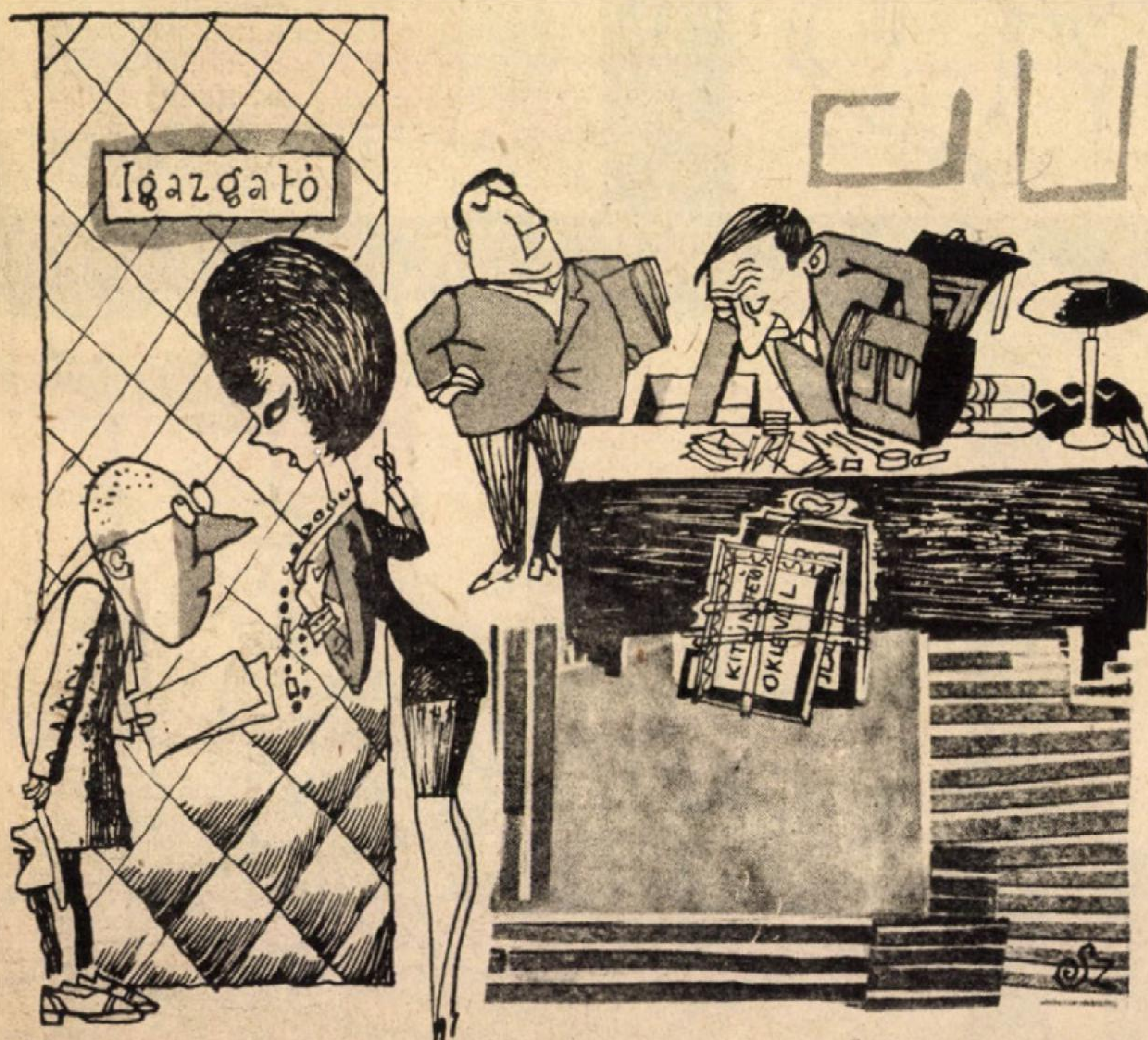
A parasztvezér ekkor őszinte rokonszenvvel megveregette hátát az éjjeliőrnek és így szólt:

– Azért nem irigylem magát, öregem. Nem gyerekjáték itt minden reggel megszervezni egy parasztfelkelést.

Fülöp György

Vezető jön — vezető megy

Szűr-Szabó József rajza

Titkárnő: Tessék talán holnap jönni! Váltás van!...

LEHET EGY I-VEL TÖBB?

Az Élet és Tudomány őslénytani cikkéből megtudtuk, hogy a tengeri ősgyík egyik megmaradt csontváza az amerikai Yale (jeli) Egyetem múzeumának megcsodált ritkasága. Hasznos, ha lapjaink az idegen szavak helyes kiejtését zárójelben közlik, de az sem egészen haszontalan, ha ezt helyesen teszik. A Yale szót – legalábbis Amerikában – nem jeli-nek, hanem jél-nek mondják. Takarékoskodnak a magánhangzókkal.

VASTAGBŐRŰ HEGYMÁSZÓK

Az Esti Hírlap afrikai vadászkalandokról számol be: „...a rinocéroszok az őserdőből a *batezer méteres* fennsíkon levő *búzatáblákra* járnak torkoskodni". A közismerten könnyed mozgású és ezért jó hegymászó vastagbőrűeknek könnyű egy kis torkoskodás céljából olyan magasságba felkapaszkodni, mely alig marad el Afrika legmagasabb hegyének, a 6010 méteres Kilimandzsárónak örök hófedte csúcsától. Bezzeg nehezebb dolguk van a tanganyikai szántóvetőknek, amikor le kell aratniok búzatábláikat, és kifogy álarcukból az oxigén. Jó volna ebből a hóban is tenyésző búzából néhány zsákkal beszerezni, örülnének ennek a fagyálló búzákat kutató nemesítőink.

NEM MINDIG HOZ EREDMÉNYT A FÚRÁS

A Népszavában póruljárt betörőkről olvastunk, akik egy amerikai városka metodista egyházközségének kasszáját fúrták meg, de benne egyetlen *pennyt* sem találtak. Ugyan mi ebben a meglepő, amikor az USA-ban a dollár és a cent járja, az angol pennyt legfeljebb a vakok fogadják el, azok is csak sötétben? Ezért ritkább náluk a penny, mint tyúklegelőink földjében a szolidusz.

MADARAK...

Az autós szaklap „Sztár-Fecske-Veréb" címen ismerteti az NDK-beli Simson-gyár három új kétkerekű kismotorját. A konstrukciók eredeti német nevei: Star, Schwalbe, Spatz. Mivel a két utolsó géptípusnak madár nevet adtak, az volna a logikus, hogy a legelsőé is valami ilyesmi legyen, aminthogy az is: seregély. A Star szó tudniillik ezt jelenti németül.

Tanulság: nem minden fénylik, ami sztár...

Dr. Árgus

Mindenféle

Mi a fontos a szatíraíró számára? Nem a valóság, annak pokoli mása.

*

Milyen édesek a vadállatok kicsi korukban!

*

Átkozott középszerűség! Legalább merjen bátran rossz lenni a mű!

*

Bármit tesz az ember, mindenre van filozófia.

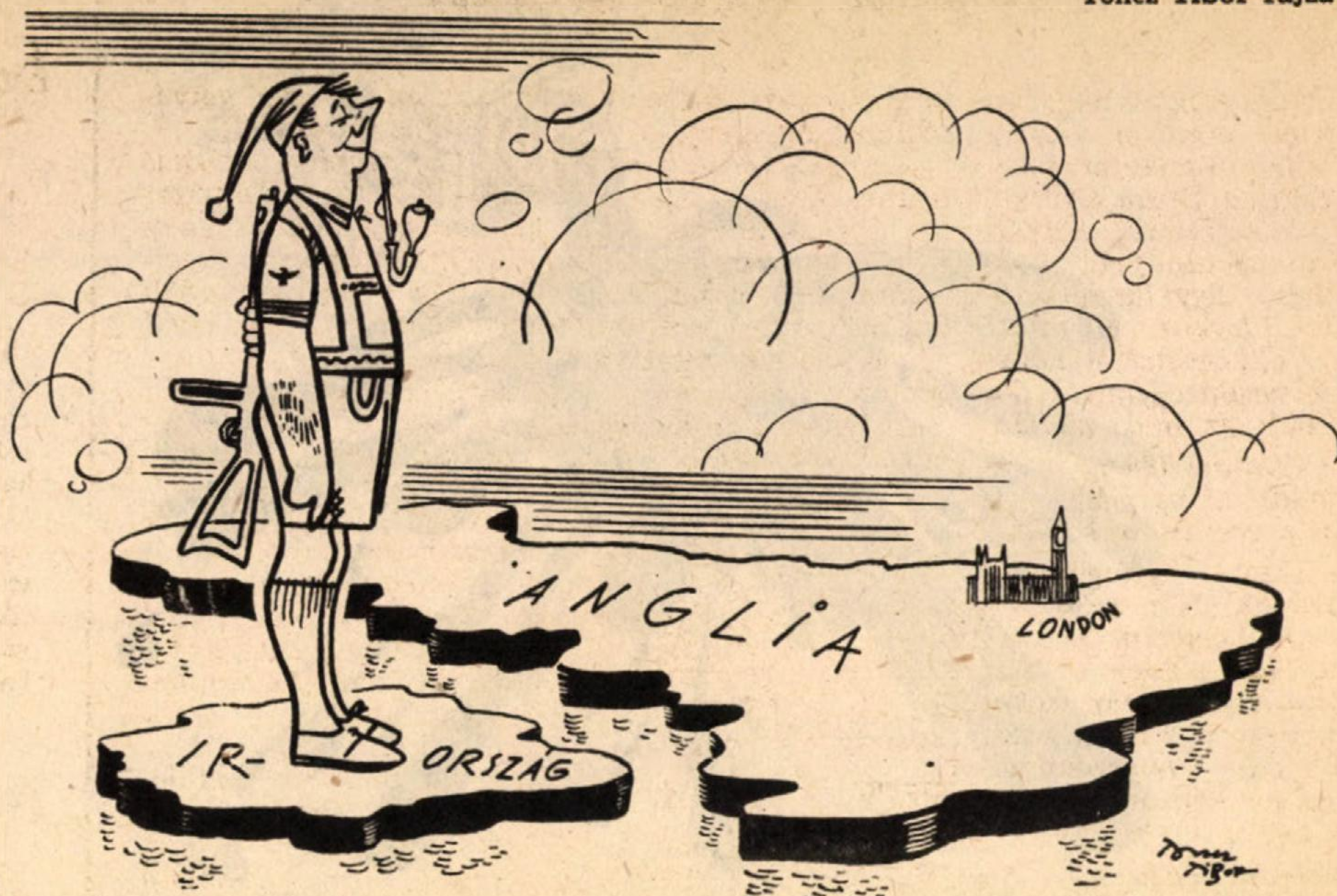
*

Sok diák csak az életnek akar tanulni, az iskolának nem.

F. L.

Egyre több földbirtokot vásárolnak a nyugatnémetek Írországban.

Toncz Tibor rajza

Az új földesúr

Az első lopás

Hatvanöt esztendeje, 1899. március 25-én érdekes esemény színhelye volt a budapesti nagypolgárság társasköre, a Lipótvárosi Kaszinó. A gazdag kereskedők és bankárok meghívták a Magyarországon tartózkodó Mark Twaint, a világhírű amerikai írót, hogy tartson kaszinójukban előadást.

A Tamás úrfi kalandjainak, a Koldus és királyfinak, s egynéhány kötetnyi ragyogó humoreszknek szerzője elfogadta a meghívást, s viharos ünneplés közepette elcsevegett a díszes publikummal. Különböző apró-cseprő emlékeit, élményeit a következő tanulságos, s különösen bankárok és nagykereskedők számára épületes példázattal fejezte be:

– Hölgyeim és uraim, engem az élet megtanított arra, hogy minden bűn egyben okulás is, mert ha egy bűnt elkövetünk, az többnyire mély benyomást hagy bennünk, hogy többé ugyanazt a bűnt nem követjük el, csak másokat. Az én első lopásom például egy napsugaras nyári délután esett meg a Mississippi partján. Elloptam egy farmertől egy görögdinnyét. Tulajdonképpen nem is loptam el, ez talán erős kifejezés, helyesebben így lehetne mondani: elemeltem. Amint biztos helyre érek a dinnyével, letelepszem, bele a bicskát, hát látom, hogy éretlen. Elgondolkoztam az eseten. Ez az isten ujja. Mit kellene most cselekednem? Mit tehet egy tisztalelkű ifjú, mit tenne most George Washington, az egyetlen amerikai, aki sohasem hazudott...? Mit?! Visszavinné a dinnyét. Tiszta sor. Csak ezt tehetem én is, s ezt is fogom tenni. Elhatározásom nyomán mély erkölcsi megnyugvás szállotta meg lelkemet, s már indultam is vissza a farmerhez. Mikor elébe léptem, már erős voltam, mint a vas.

– Szégyellje magát – mondottam neki. – Ilyen dinnyét ad el maga a jóhiszemű idegeneknek. Nézze meg! Zöld! Ehetetlen!

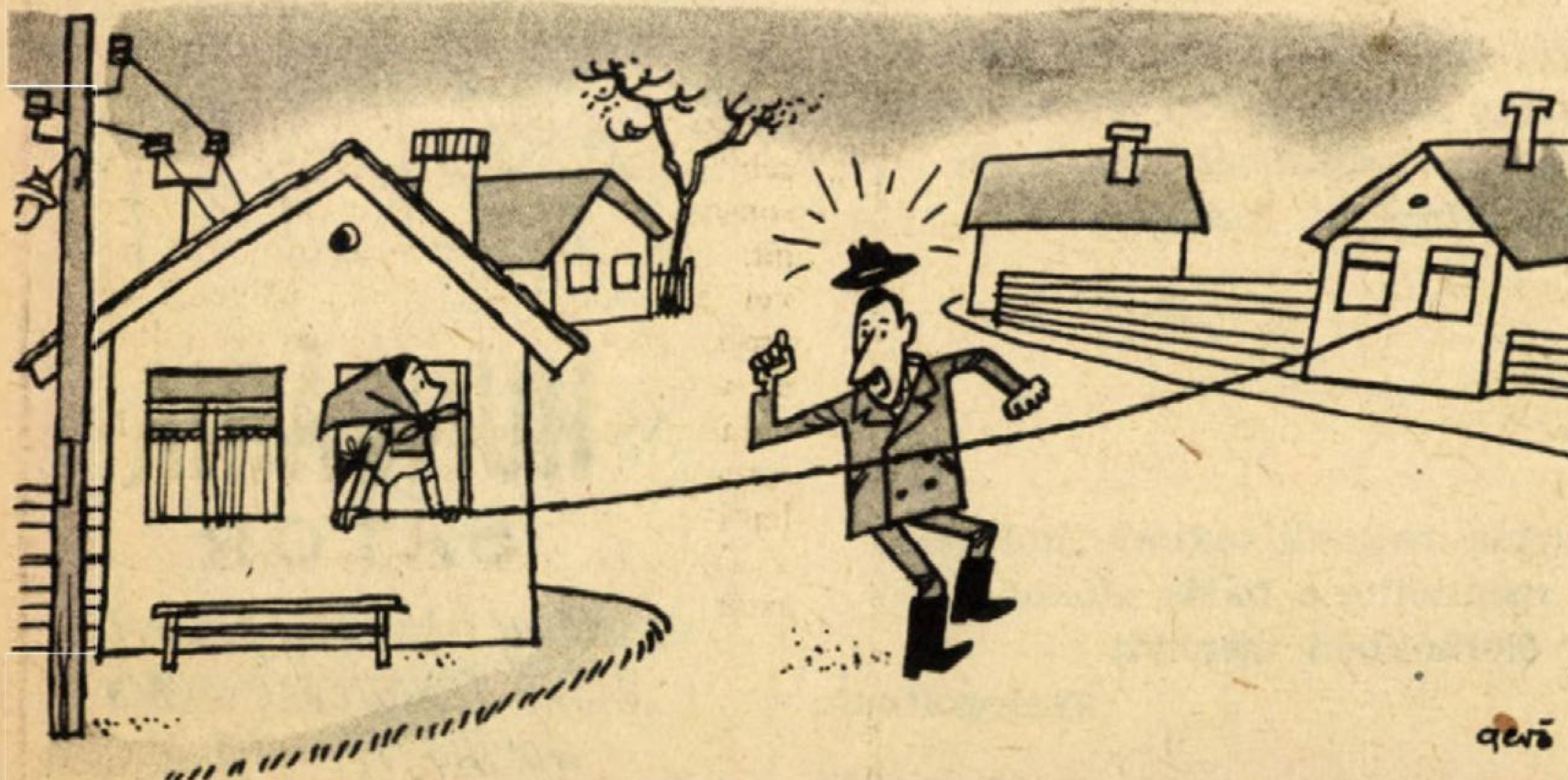
A farmer megnézte a dinnyét, s el kellett ismernie, hogy teljesen igazam van. A dinnye zöld volt. Kész betegség. Nagyon restellte magát.

– Bocsánat – mentegetőzött –, ígérem, hogy ilyen zöld dinnyét soha nem adok el többet. Tessék helyette másikat választani. Vagy inkább kárpótlásul kettőt.

S valóban: az eset hatására a farmer soha többet nem hozott forgalomba zöld dinnyét. Derék, tisztességes, példás erkölcsű ember lett belőle. Egy viszonylag szerény próbatétellel örökre biztosítottam lelki üdvösségét.

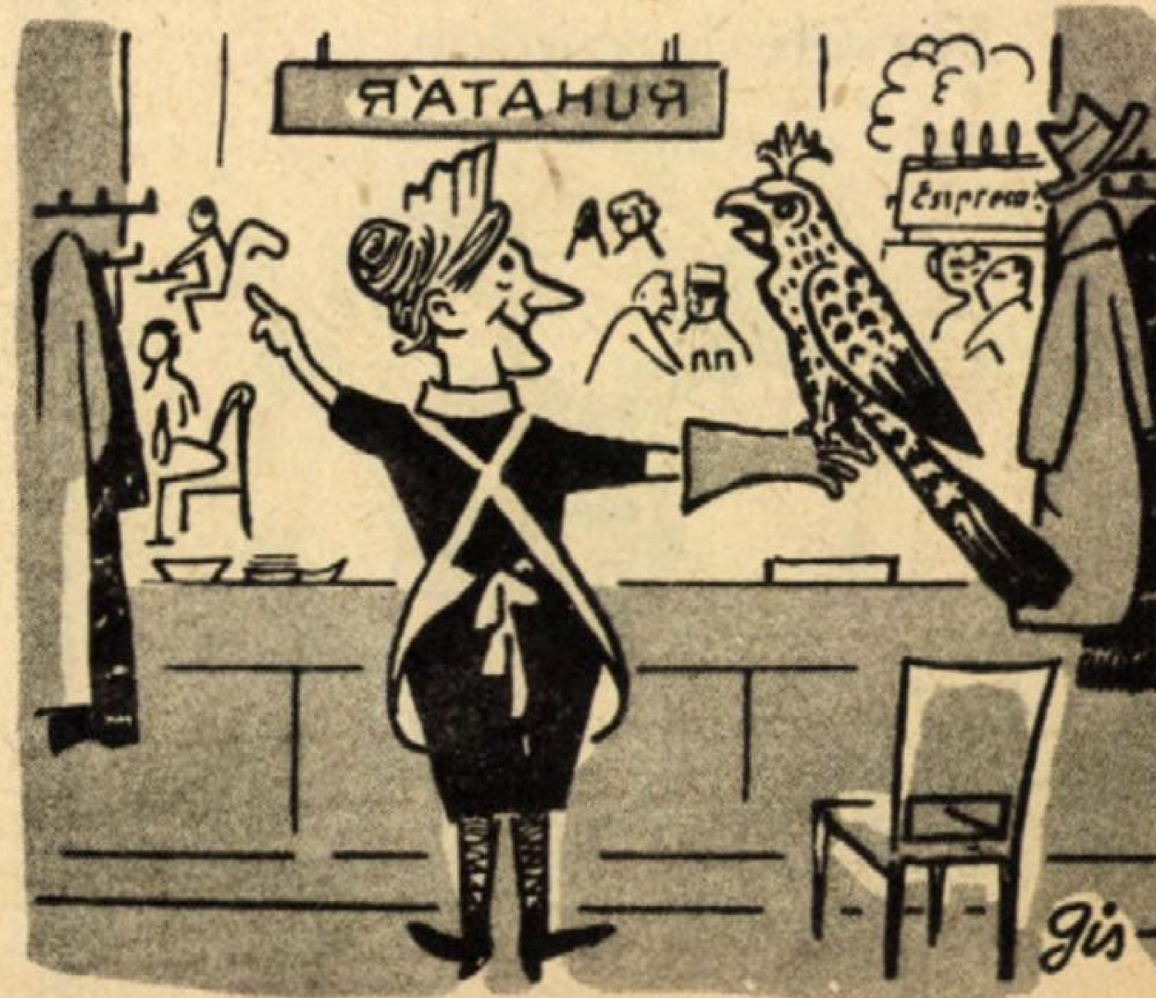
Békés István
anekdotáskönyvéből

Egyenlőtlen fejlődés

– Igazán bevezethetnék már Julisék is a villanyt, mindig kölcsönkérik a vasalót.

A solymász

– Pityuka, ott egy kabát! Csapj le rá!

Eltussolás

Szűr-Szabó József rajza

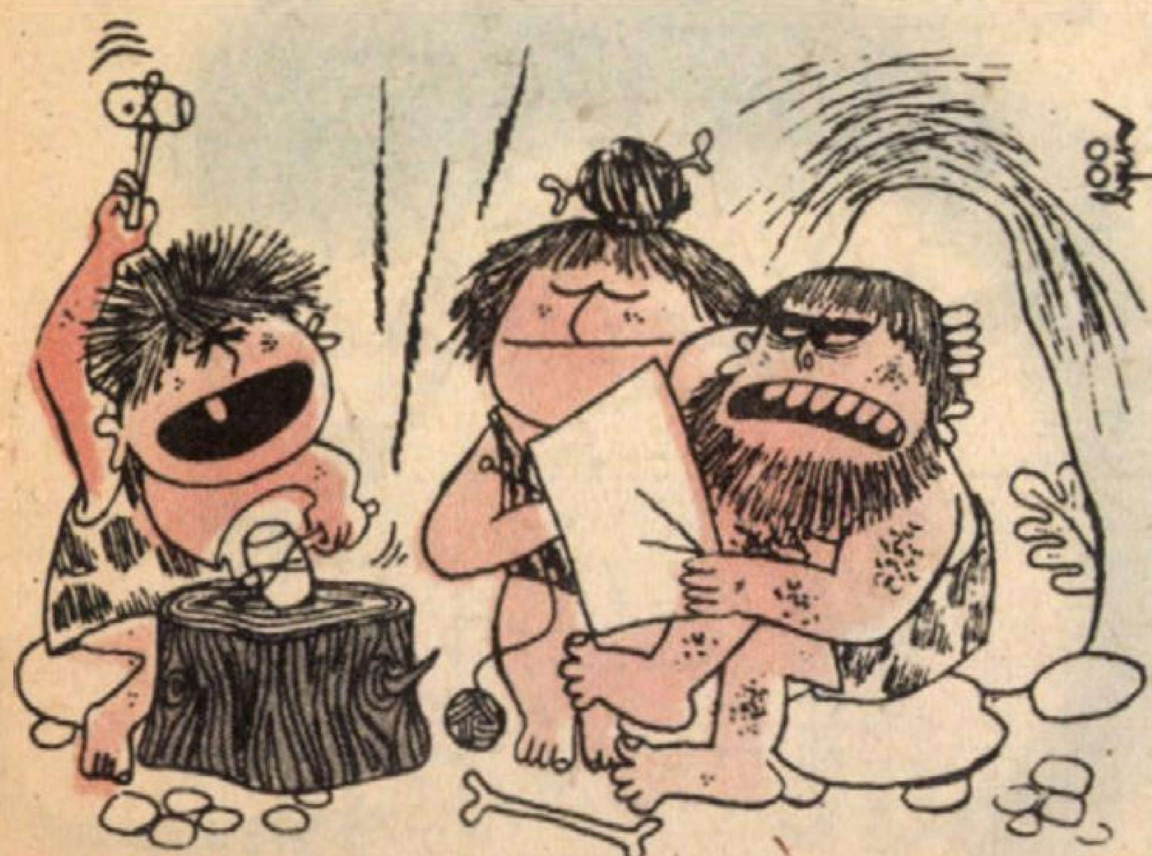

Vissza a természethez!

– Maguknál is tataroznak?!

Nevelési gondok

– Muszáj ennek a gyereknek zenét tanulnia?!

törpe versek

TAVASZ ÉBREDÉSE

Hajnali koncert, sok madár.
No, nézd a fecskét! Ő a karnagy.
Már korán reggel frakkban jár.

ABSZOLÚT UDVARIASSÁG

A 08-at hívom telefonba,
s szokáson innen, túl a közönyön,
ha a gép a Pontos Időt bemondja,
te gépiesen mondod: köszönöm!

ÖREGSÉG

Álarcot ölthetsz, hajad festheted,
akárhány kellék, mind kevés ide!
A jelmezkölcsönzőből nem lehet
bérelni ifjúságot, tudod-e?

TAXIÓRA

Ha volna rajtunk taxióra, holtunk
után megtudná a hálás utókor,
hogy életünkben mennyit
gyalogoltunk.

Bródy László

ÁLOM

A múlt éjjel álmomban magamhoz hívattam a főnökömet. A félelmetes Dobcsányi remegve állt meg előttem.

– Hivatni tetszett? – rebegte, és zavarában rágcsálni kezdte pettyes nyakkendőjét.

– Az utóbbi időben nem vagyok magával megelégedve, Dobcsányi. Pedig maholnap már ötödik éve, hogy a beosztottja vagyok.

– Igenis – felelte tisztelettudóan.

– Ön lelkiismeretes, komoly vezető, aki nem tűri a fegyelmezetlenséget. Az előléptetéseknél mindig a jó munkát és a dolgozó emberi magatartását veszi figyelembe.

– Én már csak ilyen vagyok – mondta restellkedve.

– Már megbocsásson, de ilyen alapon én soha nem fogok előbbre jutni önnél. Tehát ezt a magatartását a leghatározottabban elítélem.

– Mit csináljak? Emberek vagyunk. Velem is előfordulhat, hogy nem tévedek – vallotta be elpirulva.

– De ennek mától fogva vége! Lazítani fog, megértette, lazítani. Felületes lesz. Döntéseiben elhamarkodott, érvényesülni hagyja a kevésbé rátermetteket is, a tehetségteleneket. Utóvégre mi is vagyunk egy páran – mondtam Dobcsányinak szigorúan.

– Ahogy óhajtja – felelte hétrét görnyedve.

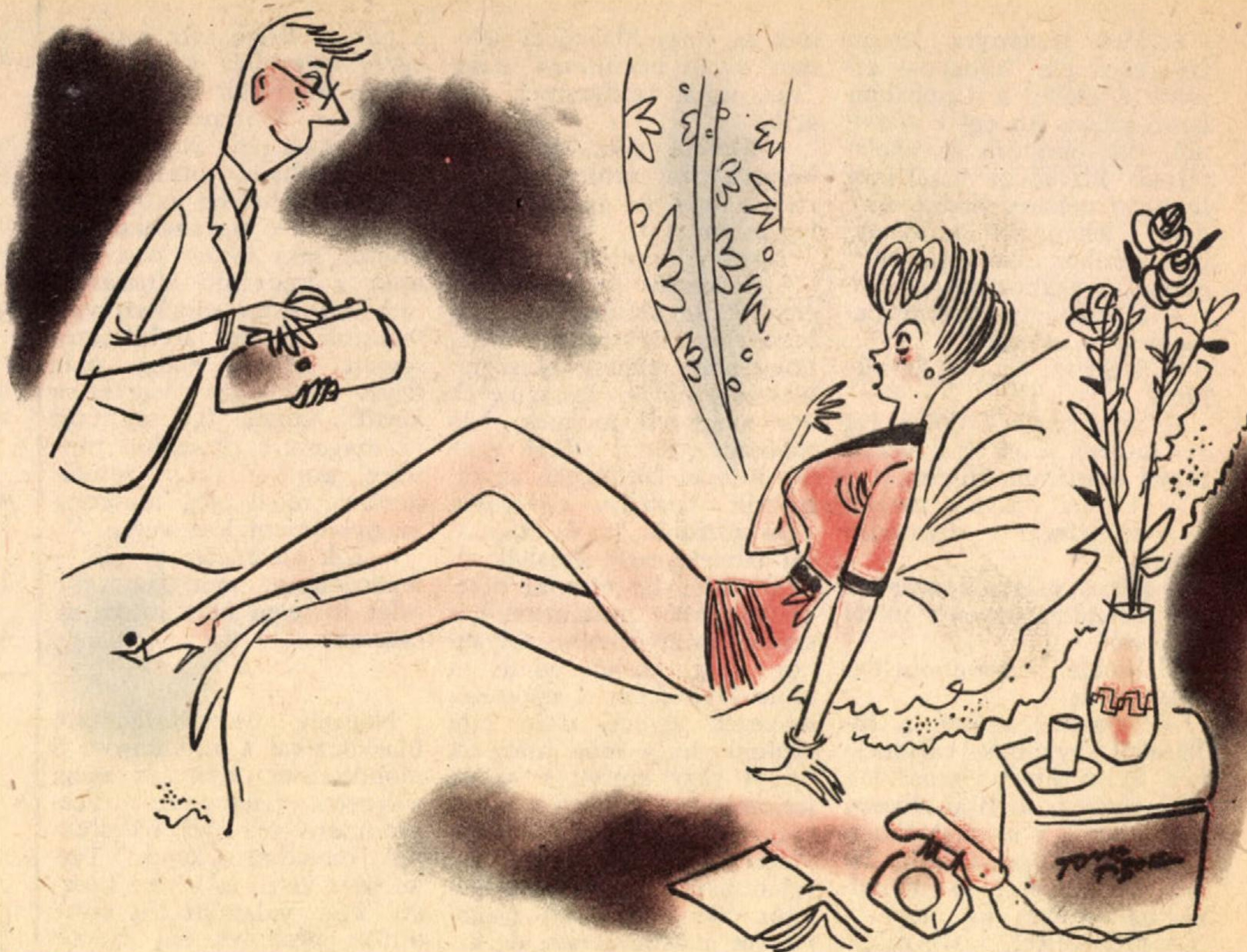
– És még valami... Ha a jövőben a legkisebb szabályosságot észlelem, akkor elsején kikérheti a munkakönyvét. Megértette?

Úgy megijedt, hogy fölébredtem.

G. Sz.

Influenzás napok

Toncz Tibor rajza

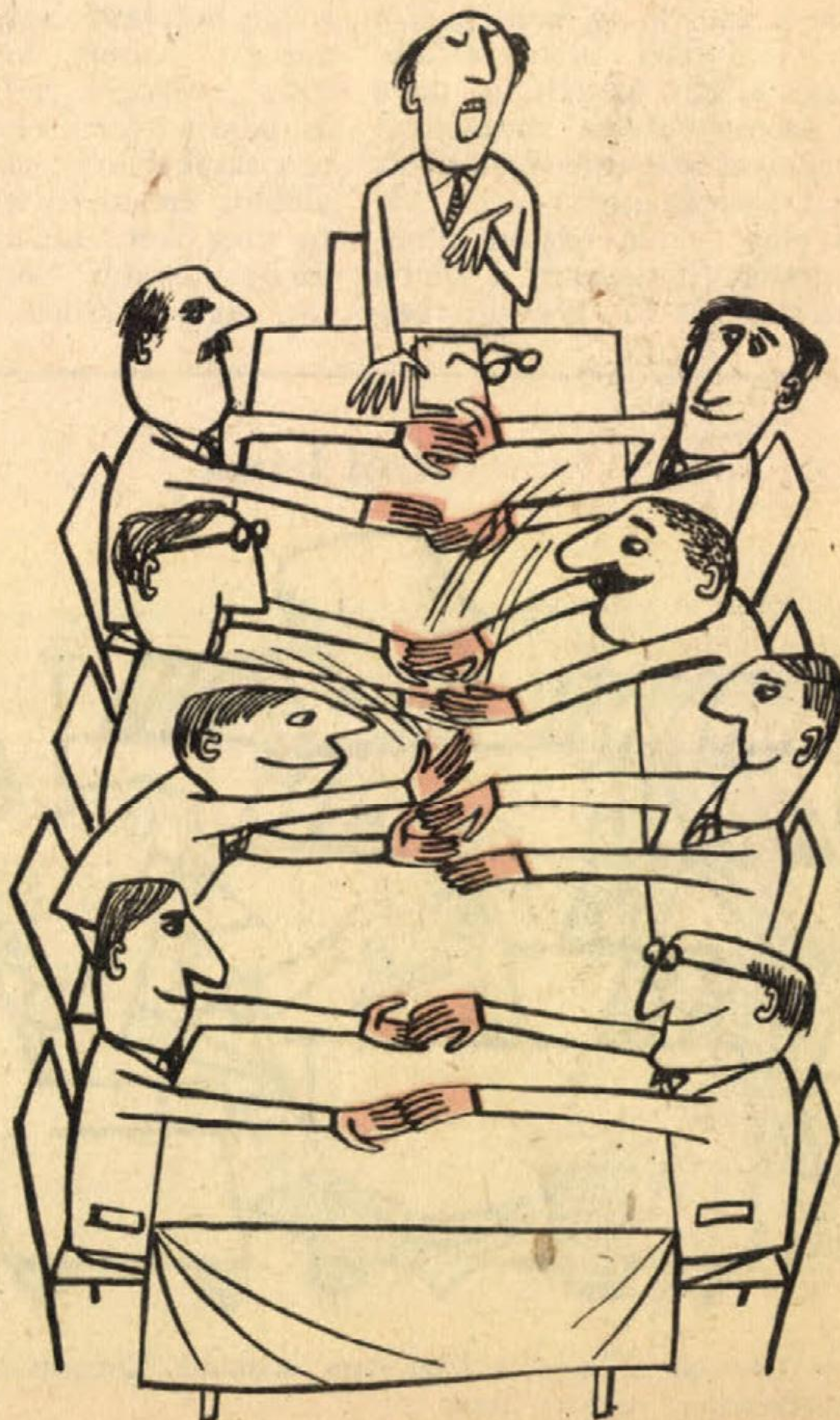
– Jesszus, doktor úr! Én a hangja után sokkal idősebbnek képzeltem!...

SENKI SEM PRÓFÉTA...

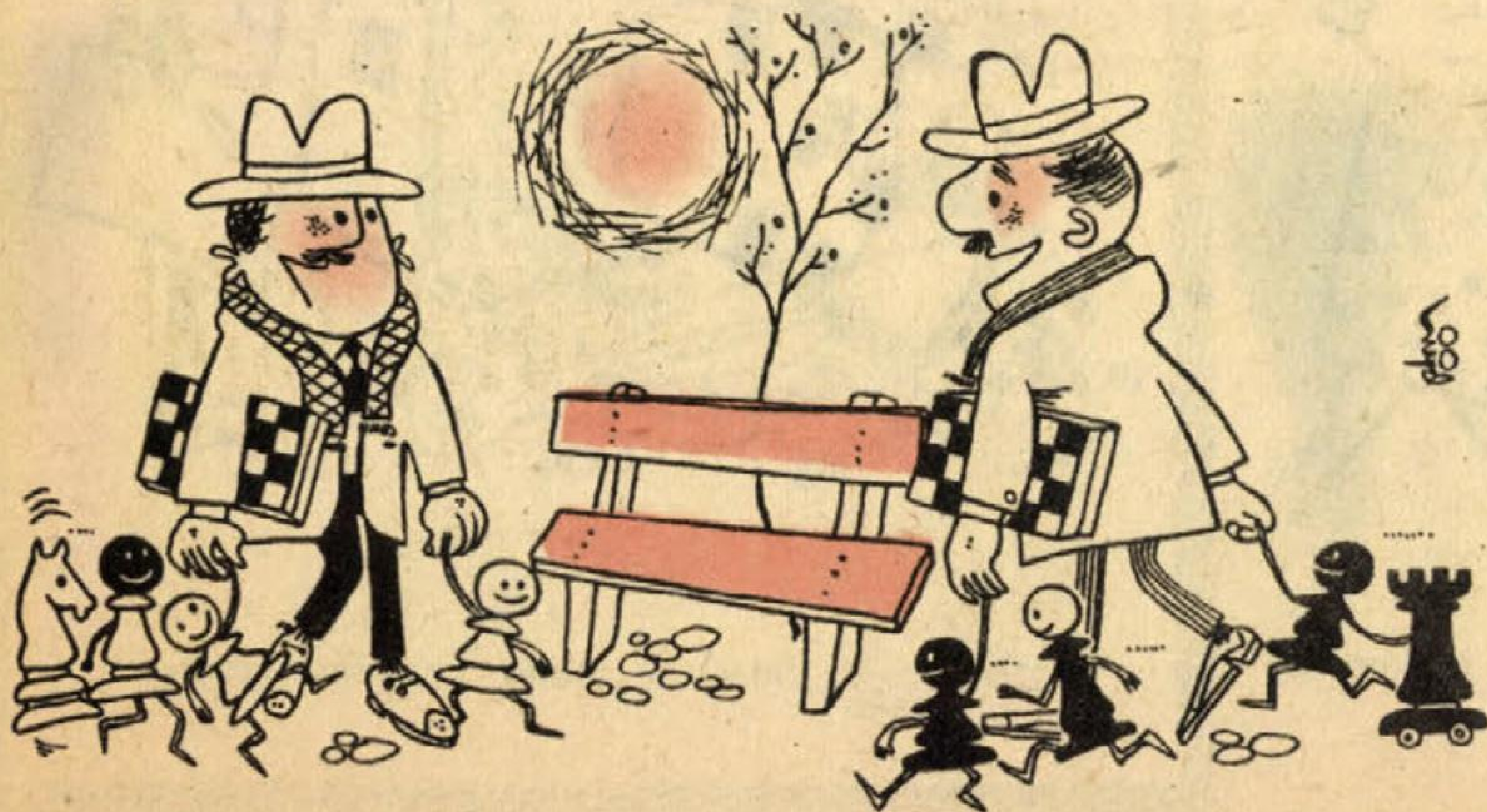
Némi csodálkozást és derültséget keltett Angliában az a hír, hogy Billy Graham, a csinos amerikai hittérítő, aki saját zenekarát szokta megszólaltatni bűnüldöző gyűlésein, imahadjáratot akar indítani Nagy-Britannia területén.

Szatirikus körökben úgy értékelik a grahami tervet, hogy mivel Amerikában csak Ku-Klux-Klan, bűnszövetkezeti hálózat, kábítószerkereskedelem, szakszervezeti korrupció, fiatalkorúak bűnhulláma, leánykereskedelmi piac, dallasi cirkusz stb. van, Grahamnak odahaza már nem akad munkája, s másutt szándékozik megjavítani az erkölcsöket.

Fontos értekezlet

Tavasz

Az utolsó lehetőség

Sajátos látványra lettem figyelmes pár hónappal ezelőtt estefelé, a Cimbalom kávéházban. Az egyik asztalnál, volt barátom és iskolatársam, Blaskóczi Aurél búslakodott néhány palack utasüdítő lehangoló társaságában. Amikor észrevette, hogy nézem, magához intett:

– Holnap jelentkezem operációra! – mondta.

– Szegény fiú... És súlyos?

– Nem könnyű dolog. De azt hiszem, jobb az ilyesmin minél hamarabb túlesni.

– Hát ha muszáj, muszáj – próbáltam vigasztalni Aurélt.

– Nincs más választásom.

– Tulajdonképpen miről van szó?

Blaskóczi gondterhelten felsóhajtott:

– Plasztikai műtét. A füleimből levágnak valamicskét, az orromat viszont feljebb varrják, miáltal teljesen megváltozik a szemek állása. S talán az állkapoccsal is lehet egy keveset manipulálni, ha minden jól megy...

– Megőrültél, kisapám? – kérdeztem elhűlve. – Nem vagy Adonisz, az tény, de nálad sokkal csúnyább pasasok is szaladgálnak a béketáborban! – S ekkor szörnyű gyanú villant át agyamon: ez a birka, akiről az ember azt hinné, hogy kettőig sem tud számolni, biztos valami nagy stiklit csinált, és most a személyleírása megváltoztatásával szeretne kibújni az igazságszolgáltatás sújtó ökle alól... De rögtön elhessegettem magamtól a képtelen gondolatot. Esküdni mernék rá, hogy Blaskóczi valóban olyan becsületes mamlasz, mint amilyennek látszik.

– Mondd csak, tulajdonképpen mi szükséged van neked erre az izére...? – faggattam.

Aurél tekintete elborult:

– Szomorú történet az enyém, de ha meghallgatsz, bizonyára be fogod látni, hogy nem tehetek másként. Nos, képzeld el, hosszú évek óta akárhová megyek, legtöbbször rosszul adnak vissza nekem. Lettlégyen az kalapbolt, borbély, cukrászda vagy gőzfürdő, ha én húszassal fizetek, csak tízesből adnak vissza, ha viszont ötvenessel, akkor maximum húszasból és így tovább. Olyankor pedig, amikor gondosan előre kikészítem a szükséges összeget, átvétel után rám szólnak, hogy még hiányzik ennyi vagy annyi, s az én koromban már igazán illene számolni tudni a kedves vevőnek... Először azt hittem, talán hallucinálok, és esténként odahaza órákig gyakoroltam a pénzváltást, de azután rájöttem, hogy mi a baj. Van valami alapvetően gyámoltalan a tekintetemben, amit a különféle pénztárosok azonnal felismernek, s amiből rögtön halálbiztosan megérzik, hogy én nem fogok botrányt csapni az igazamért, hanem bocsánatkérően motyogok néhány szót, és bíborvörösen eliszkolok a tett színhelyéről, mintha legalábbis én rövidítettem volna meg őket. Hát ez így nem mehet tovább. Sem anyagilag, sem erkölcsileg. Betelt a pohár! Számomra minden egyes jegyváltás vagy vásárlás hovatovább kész megaláztatás. S mindez csupán azért, mert nem vagyok hajlandó néhány forint miatt nyilvános helyen ramazurit csinálni. De ugyanakkor elviselni sem bírom nap nap után a kudarcot. Elhatároztam hát, hogy sürgősen változtatok jámbor arckifejezésemen, amely eddig már úgyis valóságos vagyonba került, sajnos. Így szántam rá magam a plasztikai műtétre, aminek révén remélhetőleg majd elég marcona megjelenésem lesz végre!

– Sok szerencsét, pajtás! – tanácsoltam, mert okosabb ötlet hirtelen nem jutott az eszembe.

*

Nemrég összetalálkoztam Blaskóczival a villamoson. S mondhatom, előnyére megváltozott. (Hiába, az orvostudomány ma már, hálistennek, csodákra is képes!) Tarka övet viselt és benne hosszú kést, valamint két csőre töltött pisztolyt. Fél szemét fekete kötés fedte, sebhelyekkel borított arcán pedig több hetes rőt szakáll díszelgett. A hangja rekedtes volt, és a leheletéből olcsó pálinka bűze áradt.

De amikor vonaljegyet kért, egyetlen fillért sem kapott vissza a forintjából. Az ülőkalauznőt nem sikerült becsapnia. A szakember finom ösztöne rögtön megérezte, hogy a zord külső alatt félénk szív dobog...

Dalmáth Ferenc

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Prepatics albérletet keres. Az egyik helyen azt mondja a lakásadónőnek:

– Nem szégyelli magát, havi nyolcszáz forintot kérni ezért a vacak kis szobáért, amelynek a falán ráadásul még penészgombák is nőnek?

– Nagyon sajnálom – feleli a főbérlő –, de ennyiért igazán nem növeszthetek magának bazsarózsát.

*

Egy csinos, fiatal hölgy gyermekkocsit tol az Engels téren. Valaki irigykedve megszólítja:

– Ejnye, de gyönyörű gyerek! Ki az apja?

– Még nem tudjuk. Holnap lesz a tárgyalás.

Nem közölhető kéziratot küldtek

Sz. Lajos, Bp. XIV., Tábornok u. — F. Lajos, Nyíregyháza, — S. László, Pécs, — P. Adolf, Szentendre, — U. Nándor, Füzér, — P. György, Bp. VIII., Üllői u. — K. István, Bp. XI., Mohai u. — D. Sz. László, Debrecen, — Z. Ané, Bp. XV., Dózsa Gy. u. — Sz. József, Nagyatád, — K. Attila, Bp. XVIII., — K. Mihály, Cegléd, — H. Gábor, — N. Katalin, Makó, — T. Ané, Bp. XIII., Pannonia u. — A. Sándor, Tarcal, — S. Margit, Bp. VIII., Pál u. — V. Tné, Bp. VIII., Koltói Anna u. — B. Péter, Szeged, — H. Gábor, Bp. XI., Hegyalja u. — L. Sára, Bp. XIV., Thököly u. — B. Lajos, Kőszeg, — F. József, Sopron, — T. Mihály, Bp. VII., Landler J. u. — A. Tibor, Győr.

Írói bánat

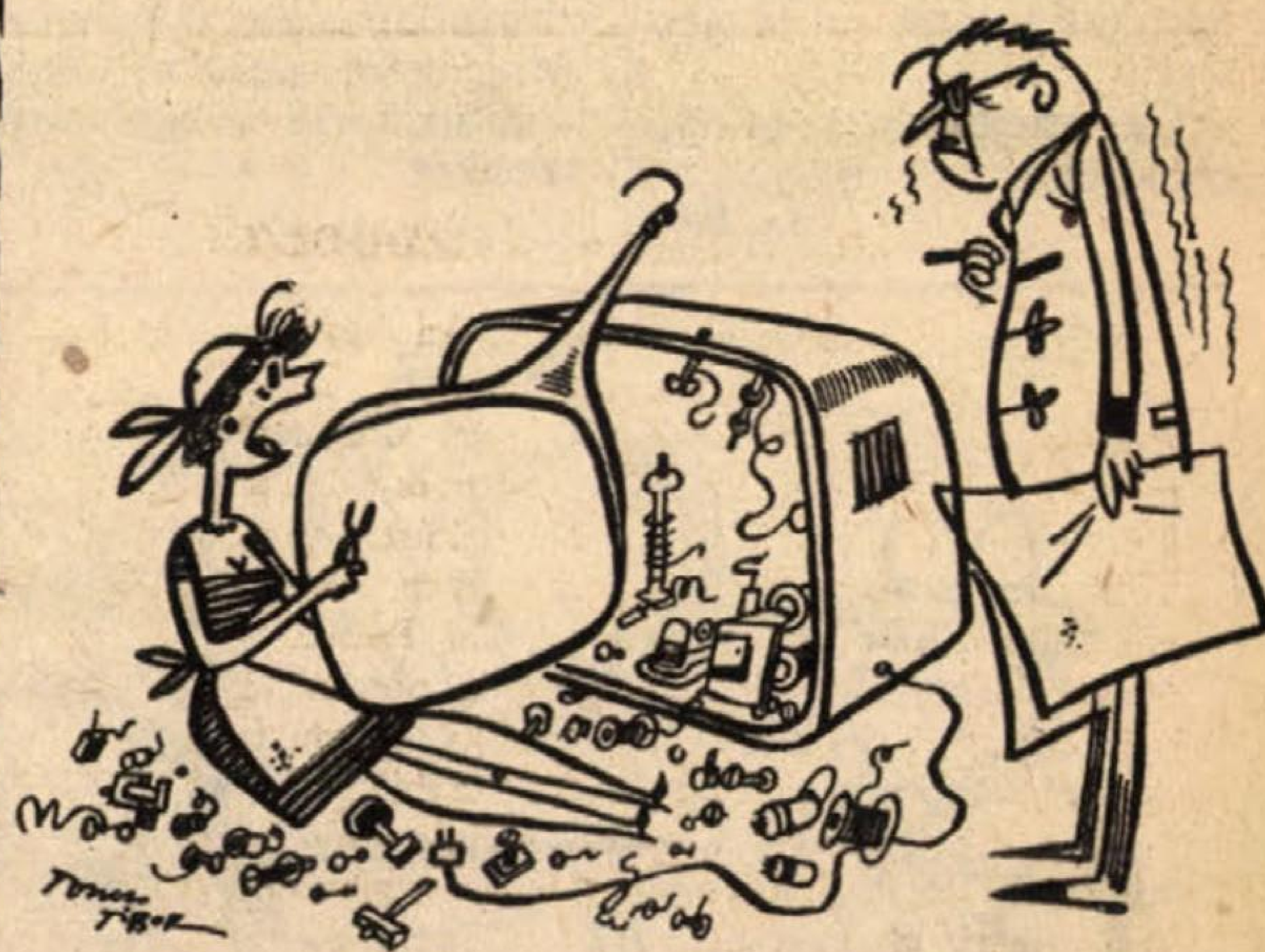

– Bosszantó, hogy az idén nem osztottak Kossuth-díjat, amikor egy felejthetetlen regényt írtam.

– Nem baj, szívem, majd megkapod jövőre.

– Addig elfelejtik a regényemet...

Ezermester asszonyka

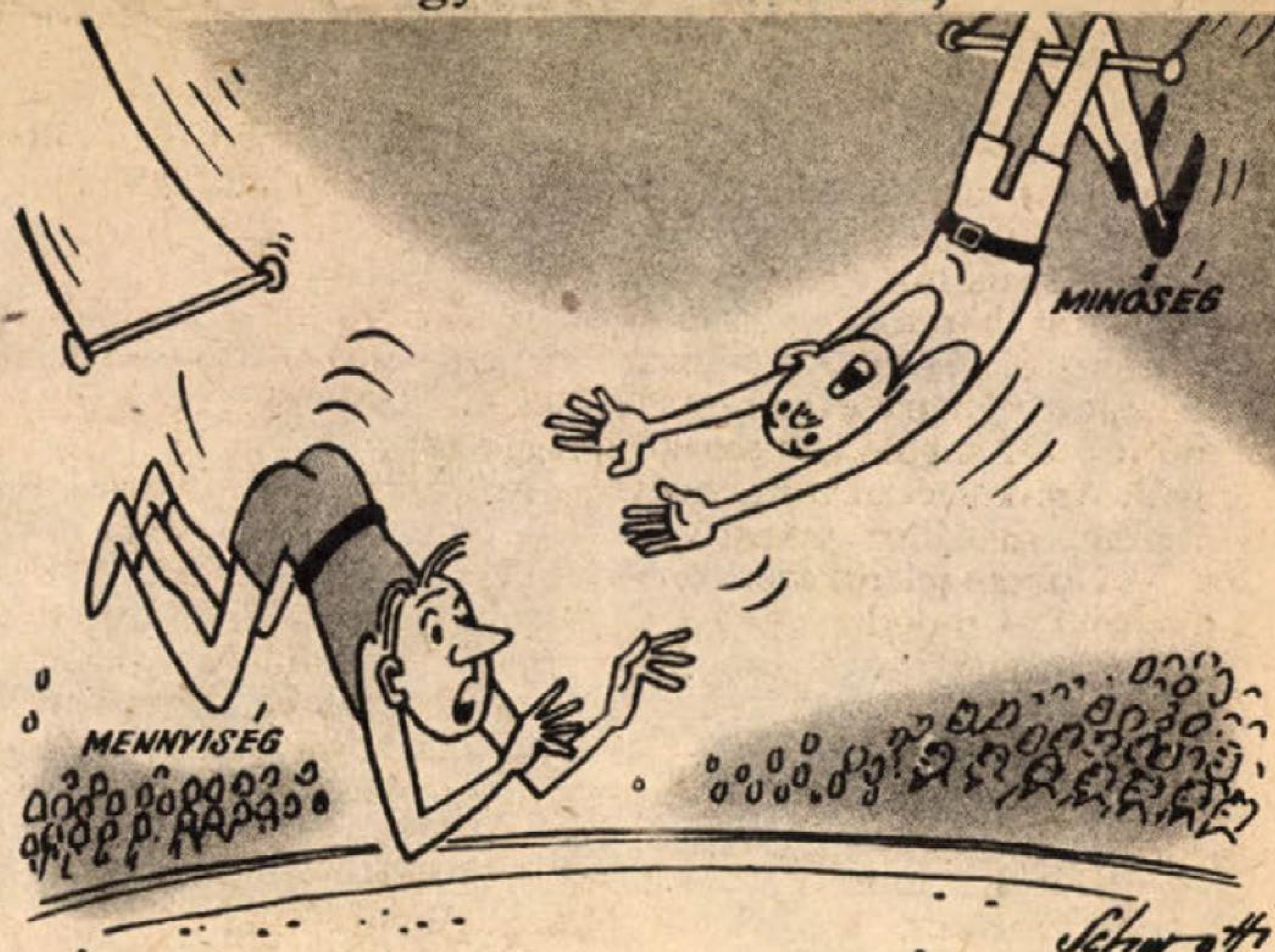
– Ne izgulj! Amire jó műsor lesz, összerakom...

Vadászkaland

– És hogy fáj a fejem!...

Akik egymásra szorulnak,

avagy mindennapos mutatvány az ipar porondján

KIS TÖRTÉNETEK

EGY KIÁLLÍTÁS SZENDVICSEI

Már messziről látom, hogy barátom, a kitűnő újságíró, nagyszerű hangulatban van. Vörös a képe, csillognak a szemei, a kalapja hátratolva, s akkora szivar a szájában, mint egy gumibot.

– Óriási volt, barátom! – harsogja.

– Honnan jössz?

– Kiállításról. Óriási volt, barátom!

Nagy a forgalom, vagy félpercre szétlökdösnek bennünket egymástól. Egyáltalán nem vidámak ezek a pestiek, dehát nem jöhet mindenki kiállításról. Barátom azonban nem zavartatja magát, akkor is kiabálja felém a lelkes jelzőket, amikor csak a kalapja látszik belőle, s mire újra egymás mellé sodródunk, már tudom, hogy egy szomszéd ország könnyűipari kiállításán volt.

– Óriási volt, barátom! Szédületes! Két hosszú asztal L-alakban összetolva, és megrakva a szendvicsművészet remekeivel! Te, volt ott, barátom, lazacos, libamájas, sonkás, kaviáros, gombás szendvics, aztán rósztbif, fűszeres paradicsomszósszal leöntve, és nem tudom, micsoda, aszpikkal bevonva, és aztán mégúgyse tudom milyen ízé, majonézzel körítve. Szóval felejthetetlen élmény volt, az italokról nem is beszélve. Nagy nép ez, barátom! Nagy, kulturált nép! És milyen zseniálisan csinálták: nem kellett ácsorogni a kiállítási teremben, rögtön be lehetett menni a büfébe.

REMEK VACSORA

Barátom átvette az étlapot a pincértől.

– Először eszel egy halpaprikást – fordult felém.

– Jó.

– Utána kacsasültet, párolt vörösképosztával.

– Nem lesz ez egy kicsit sok? – kérdeztem.

– Nem. Aztán rendelsz egy vargabélest.

– Ne viccelj!

– Nagyon kérlek, tedd meg a kedvemért. Aztán befejezésül egy adag roquefort, no és konyak, fekete.

– Hogy képzeled? Ezt mind?

– Könyörgöm, a kedvemért! Vagy a barátom vagy, vagy nem. Nézni akarlak, amikor eszel. Én ezeket öt éve nem ehetem!

VENDÉGSZEREPLÉS

A háború után egyideig még sok kisebb színtársulat működött szerte a hazában. Az igazgatók úgy töltötték fel a kasszát, hogy szerződtettek egy-egy fellépésre egy-egy híres pesti színészt.

A sztár rendszerint a délutáni órákban érkezett Makóra, vagy Zalaegerszegre, aztán gyors próba, és este 7-kor felment a függöny. Ha felment. Ha el nem akadt.

Az ismert drámai színésznő is elment egyszer vendégszerepelni, valahová vidékre. Késve érkezett, éppen csak átfutották a darabon. És az előadáson olyan harsogó nevetést robbantott ki egy tragikus jelenet, amilyen a legjobb bohózatokban is ritkán fordul elő.

– Itt jön Péter... Már látom... – sóhajtotta szenvedve a színésznő.

S a következő pillanatban belépett Péter, és kitört a falakat rengető nevetés.

Miért?

Mert a színésznő a *baloldali* ajtó felé fordulva *látta* a közelgő Pétert, Péter viszont *jobbról* lépett be.

Fendrik Ferenc

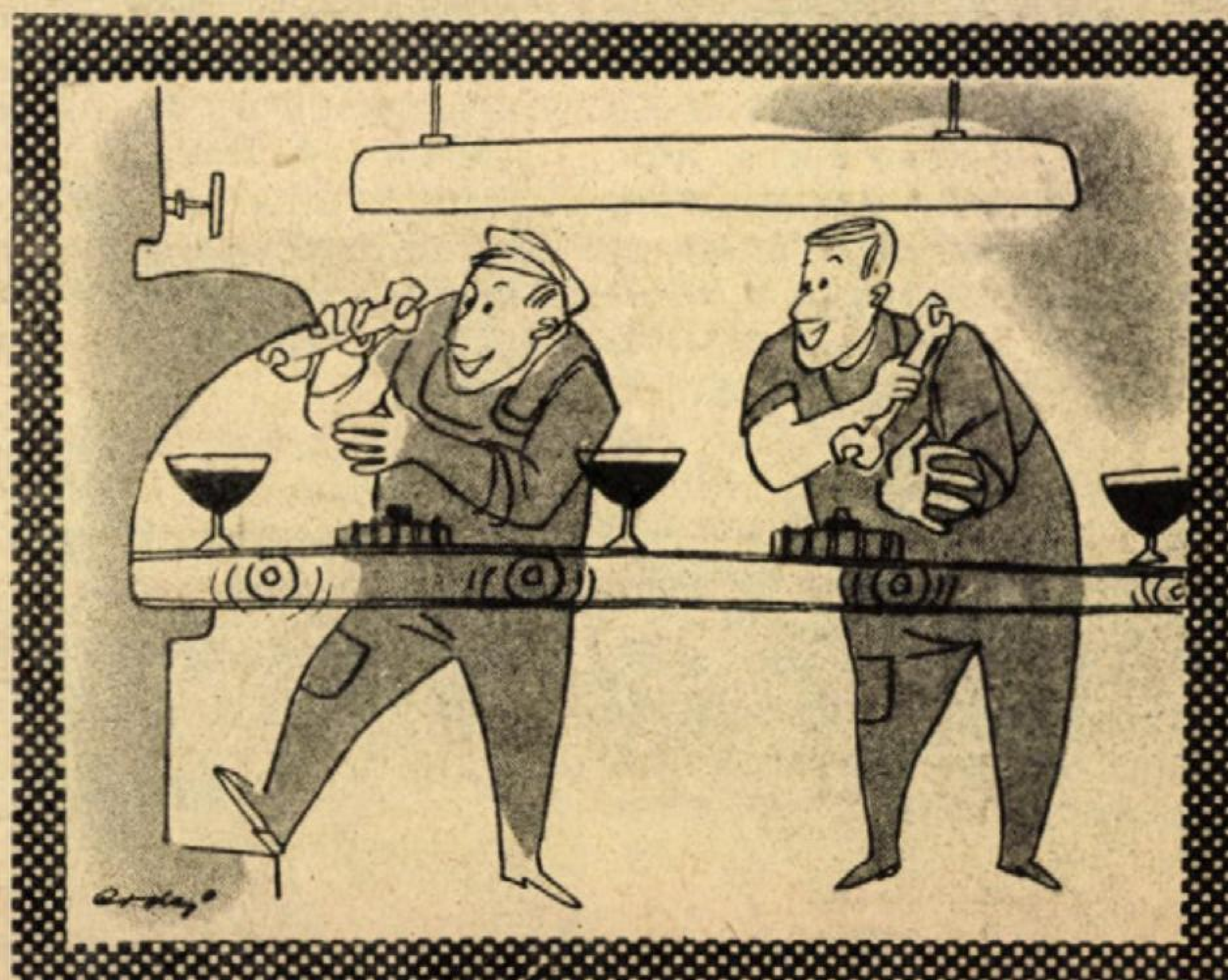
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

JÚLIUSBAN KEZDŐDÖTT...

Múlt év július végén a miskolci háztartási gépek boltjában vettem egy 550 forintos, „Komet Tr. 5." villanyborotvát. Augusztus közepén már a miskolci szervizbe kellett szállítanom, mert a szita lemeze kitört. A szerviz közölte velem, hogy határidőre nem tudják vállalni a javítást, mert nincs alkatrészük. Többszöri sürgetésemre decemberben visszaadták a villanyborotvát és azt ajánlották: küldjem fel Pestre, ahol majd kicserélik, alkatrészt ugyanis ők nem tudnak pótolni. Elküldtem hát a készüléket Budapestre, a RÁVISZ II. számú fiókjába, ahonnan még decemberben értesítettek: alkatrész hiányában a borotvámat megjavítani nem tudják. Levelük vétele után ajánlott levélben arra kértem őket, hogy ha nem tudják megjavítani, adjanak egy újabb készüléket, vagy adják vissza a pénzemet. Ezzel aztán az ügy holtpontra jutott. Bosszúságomat erősen növeli az a közel száz forintos különkiadás, amit eddig személyes utánjárás, telefon, levél- és csomagköltség címén költöttem. Ezekután joggal kérdem: miért árusít hibás portékát a kereskedelem és miért vállalnak garanciát, amikor nincs elegendő alkatrész?

Dr. Hegedüs István, Miskolc

Üzemi zug-italmérés

– Látod, öregem, ez egy komfortos futószalag!

Tavaszi zsongás

Mészáros András rajza

– ....!!!!

A ZEBRA a MIÉNK

Olyan városból tértem meg, ahol néhanapján egy millió autó mérgezi a levegőt. Indulás előtt szép arám először zokogva, majd hőbörögve igyekezett lebeszélni a veszélyes útról, mondván, hogy idehaza sem tudok közlekedni.

— A biztos pusztulásba rohansz! — mondta és rohant a neves Váci utcai varrodába, háromezerért gyászruhát rendelni; párducszőrrel, alul hólozva, középen húzva, felül beeresztve. Hogy készen legyen, mire én is kész leszek.

Az utazásról azonban nem hagytam lebeszélni magam.

Megérkezésem első reggelén, a járda szélén állva, legeltettem szememet az autóvezető sziréneken, apácákon, főpapokon és iskolás srácokon. Átkelni azonban nem volt merszem. Villanyrendőr jóval kevesebb akadt, mint Pesten OTP fiók. Kétórás járdaszéli veszteglés után lemondtam arról, hogy a szüntelen autófolyamon valaha is átkerülök a túlsó sorra, amikor mellettem egy matróna habozás nélkül lelépett az úttestre, feltartotta a kezét, mire a kocsik megálltak előtte és az agg hölgy tíz perc alatt átkacsázott a másik oldalra. Nosza, mondtam rövid habozás után, és reszketve utána eredtem. Feltartottam a kezem és a folyam megállt, én pedig szívdobogva bár, de teljesen szárazon keltem át a tenger kocsi között. De nemcsak én! Az évtizedes nyugdíjazástól görnyedt aggastyánok, akik Pesten órákat ülnek sírva a járda szélén, mert nem mernek az átkelésre vállalkozni, ott minden gátlás nélkül léptek az olajfoltos porondra.

Soha olyan biztonsággal nem közlekedtem az úttesten, mint ott. Félelem nélkül furakodtam a mozgó járművek közé. Hosszú idő után először éreztem magam halhatatlannak.

Aztán visszaérkeztem Pestre.

A gyászruhát ötven forintért megvette a BÁV, minthogy számlákkal és hitelt érdemlő tanúkkal igazoltuk, hogy nem nyílt alkalom a viselésére. Itthon is megpróbáltam az úttesten feltartani a kezemet, de az első autó elől olyat kellett ugranom, mint egy növendék bolhának, hogy átmentsem az irhám. A másodiknak már a hűtőjére vetettem magam, csak így menekültem az enyészettől. Feltartott kezem, mint a bikát a vörös posztó, felingerelte a vezetőket, szemük vérbeborult és hatvanról nyolcvanra váltottak.

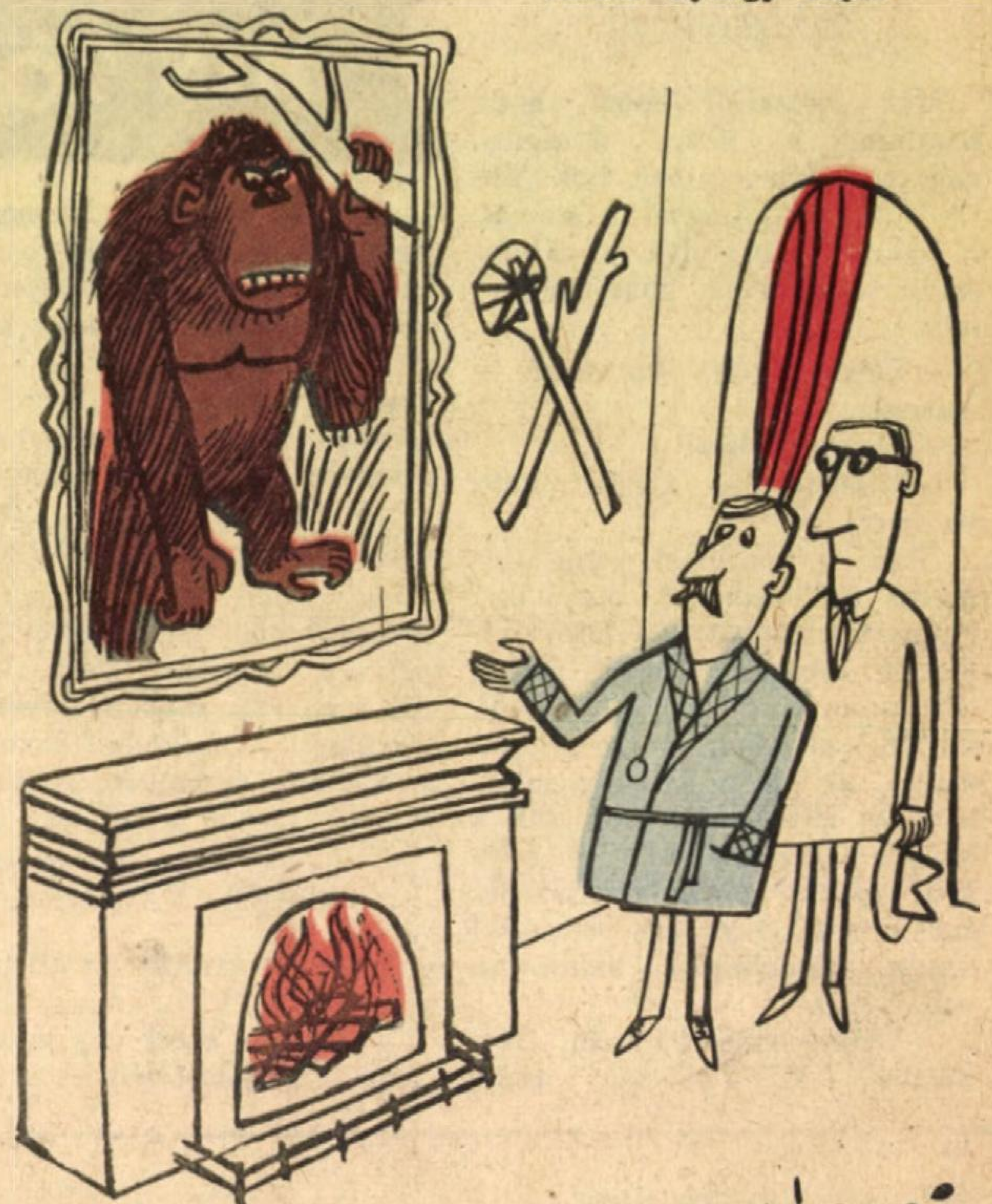
— A zebra a miénk! — ordítottam az egyikre, de olyat mondott, hogy kinőtt a hajam tőle.

Ha így megy tovább, kár volt eladni a gyászruhát.

Kőműves Imre

Ősrégi familia

Várnai György rajza

PESTI tudósítónktól

Egy új könyvet kezdtem olvasni, de az első féloldal után feladtam. Az a gyanúm, hogy a regényt orvos írta, annyira olvashatatlan az írása.

*

Mi az abszolút őszinteség? Amikor valaki összetalálkozik egy régen látott ismerősével, és így kiált fel:
– Ezer éve nem láttalak! Mi van velem?

f. l.

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, •142—220 — 64.1947 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda, Tel.: 180—850. INDEX: 25504